

Con Gái Thời Nay

Contents

Con Gái Thời Nay	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	24
7. Chương 7	26
8. Chương 8	30
9. Chương 9	39
10. Chương 10: Chương 10 (end)	42

Con Gái Thời Nay

Giới thiệu

Ngọc Quý không hiểu sao ông trời sinh ra mình là con gái mà lại chẳng ban cho chút xíu dịu dàng nào.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/con-gai-thoi-nay>

1. Chương 1

Ngọc Quý không hiểu sao ông trời sinh ra mình là con gái mà lại chẳng ban cho chút xíu dịu dàng nào. Ngay cả cái tên cha mẹ đặt cũng giống con trai, khiến cho nhỏ không thể nào thay đổi được cá tính vốn có sẵn. Bởi thế cho nên nhỏ thường bị đả kích trước bạn bè và cả anh em trong nhà.

Bữa ăn trưa hôm nay, giữa lúc Ngọc Quý vừa dọn dẹp xong bàn ăn thì có tiếng cất lên:

- Nè, nhỏ. Từ nay đừng có đi học võ nữa nghe. Con gái mà luyện tập những thứ ấy cứng tướng còn chi là “yếu điệu thực nữ” nữa.

Nghe anh trai nói vậy, Ngọc Quý chu môi lên nguyệt dài:

- Xí... ý tưởng của anh cổ lỗ sĩ rồi. Mà trong nhà mình ai cũng có cái đầu phong kiến thấy mờ đi.

Quân mắng em:

- Nhỏ nói vậy mà nghe được sao? Dám quơ đũa cả nắm hả?

Ngọc Quý phụng phịu với người anh thứ hai:

- Quơ đũa cả nắm chứ em còn phải biết chừa ai. Nhưng nhắc cho anh nhớ lại nè, ngày xưa hai Bà Trưng vẫn cưỡi voi tập trận rồi đến bà Bùi Thị Xuân biết cưỡi ngựa bắn cung. Chuyện em tập võ thời nay không có gì đáng phải ngạc nhiên cả.

Quân phì cười, vỗ bàn tay rất nghệ sĩ lên đầu em:

- Nếu chẳng có gì đáng ngạc nhiên sao nhỏ lại tính làm ra cho to chuyện. Coi kìa... còn tính đem cả “mít ứt” ra đây cho cả nhà cùng ăn nữa chắc.

Giấu phăng những giọt lệ đang sắp sửa tuôn khỏi hồ mắt. Ngọc Quý trề dài chiếc môi xinh xắn trước mặt Quân:

- Không dám “mít ứt” đâu. Anh đừng có ghẹo em

Quang đang loay hoay sửa ẹ chiếc máy khâu ở gần đó, ngược lên giễu:

- Không “mít ứt” mà sao ngó mặt em nhão nhẹt vậy Ngọc Quý? Ngó giống bánh mì bị mắc mưa...

Không đành lòng được, Ngọc Quý nhào tới đâm vào lưng anh trai cả lia lịa khiến Quang phải co người lại vì đau:

- Ồi, chẳng tinh xuất hiện, Thạch Sanh ơi!

Thằng bé Quyền ngồi đọc báo Nhi Đồng cạnh đấy ôm bụng cười:

- Thạch Sanh bị Lý Thông nhốt trong động đại bàng rồi còn đâu mà anh gọi. Híc...híc... ráng gồng người cho ông chích mấy phát đi.

- Nhưng anh đâu có tội tình gì?

- Không ai có thể chứng minh cho anh được ngoài Bao Công tái thế.

- Đúng là bà chẳng lửa.

Ngọc Quý vẫn không chịu tha cho anh mà còn tiếp tục ngắt, nhéo.

- Bà Chằn nè...

- Thôi thôi cho anh xin đi nhỏ. Con gái gì mà dữ như “Sư tử Hà Đông” vậy,

Thế là Quang tiếp tục bị em gái xử tội lăng trì dù cậu đã hết mực kêu than.

- Ê ảm hết mình mẩy anh rồi Ngọc Quý ơi!

Ngọc Quý lúc này đã thấm mệt nên phải ngừng tay “xử trảm” để thở. Thấy vậy thằng Quyền liền nhái giọng trêu:

- Có võ mà xuất chiêu toàn là ngắt với nhéo. Em e rằng môn võ của chị thuộc phái “bà la sát”

Liếc mắt nhìn thằng em trai út đang khiêu chiến. Ngọc Quý khề hằm hừ:

- Chưa bị ông chích thì đừng có mà giãy giụa nhé. Sức của nhà mi không bằng sức của anh cả đâu nhóc à.

Bị bà chị coi thường, thằng Quyền bèn đứng dậy ưỡn ngực gồng người lên:

- Quan sát lại thằng em đi “tỷ tỷ”, “tiểu đệ” hiện giờ đã bốn chục kí cả giày lẫn dép rồi đấy, không còn nhóc như bà chị vừa nghĩ đâu

Ngọc Quý lườm thằng em thật ngọt:

- Hứ... ai mà không biết nhà mi bây giờ đã lớn. Nhưng dù lớn thế nào mi vẫn phải làm em của ta.

- Thì có ai bắt chị phải nhường ngôi “tỷ tỷ” đâu. Nhưng làm chị thì phải cáng đáng... giặt dùm em cái quần Jean để sáng mai em đi picnic.

Nói rồi thằng Quyền dí cái quần dơ vào tay Ngọc Quý khiến cho nhỏ giậm chân dưng dưng. Rồi ngay lập tức, con bé vứt nó xuống nền nhà:

- Còn khuya ta mới hầu nhà người. Lớn rồi của ai nấy làm.

Nhìn cái quần nằm chơ vơ trên nền gạch. Thằng Quyền xòe bàn tay phân bua:

- Em là con trai đâu có biết làm việc này. Xưa nay nội trợ vẫn là phần của con gái kia mà.

Không vừa, Ngọc Quý ngắt ngang lời:

- Thời buổi hiện đại rồi nhóc ơi! Đừng có tưởng mình là con trai rồi chất hết mọi việc lên lưng ta mà lằm.

Thằng Quyền ương ngạnh hất cằm:

- Chị không làm thì cứ để đó má làm.

Ngọc Quý mắng tới tấp:

- Ê... nhà người không được...

Thằng Quyền cười giăng hòa xuống giọng năn nỉ:

- Thế thì bà chị hãy nhận làm giùm thằng em đi.

Những cái liếc xéo của Ngọc Quý liên tục khiến cho hai ông anh lớn phải động lòng trắc ẩn:

Quân bảo với Ngọc Quý:

- Vừa vừa thôi em ơi. Kéo rưng hết lông mi trông nó dị lắm.

Ngọc Quý cong môi lên:

- Xấu cũng mặc kệ em. Ai khiến anh phải xót thương chứ.

Lời quân thật ngọt ngào:

- Anh thương vì nhà mình chỉ có một ả “tổ nga” chứ chẳng nhiều nhận gì.

Ngọc Quý thoáng mỉm lòng:

- Hi... hi... có một ả tổ nga mà còn bị đi muốn chết đây. Ôi giá mà má sinh em ra cũng là con trai như mấy anh thì sướng biết mấy.

Quân giải thích:

- Chưa chắc đâu cô bé. Là con trai thì sẽ có những việc của con trai.

Ngọc Quý cãi lại:

- Nhưng việc của con gái nhiều hơn. Này nhé: nấu cơm, giặt giũ, quét nhà, rửa chén, đi chợ... Không thể nào kể hết. Toàn những việc em không thích.

Quân và Quang nhìn nhau cười, nhưng thằng Quyền thì lại dám ra miệng:

- Không thích cũng phải làm. Chỉ có bấy nhiêu việc mà cũng rên rỉ. Vái trời ai mốt bà chị tui lấy phải ông chồng thiệt dữ, cho đáng đời cái thân.

Lần này thì Ngọc Quý dùng võ lực co giò đập thẳng vô thằng em một cái khá mạnh, khiến Quyền bị rơi xuống nền nhà cái đập nghe đau điếng. Đã vậy, Ngọc Quý chẳng thèm xót xa, lại nện thêm một câu:

- Đáng kiếp chưa. Thứ con trai gì mà lằm lỏi.

Vì cùng ở trong phòng khách, Quang động lòng lên tiếng:

- Ý, ở đây toàn là “giống đực” không nghe nhỏ. Nói thế không sợ các anh nhột nhột sao?

Ngọc Quý tỏ ra không hề sợ các anh trai. Nhỏ tuyên bố thẳng thừng:

- Ai nhột nhột kệ ai. Kể từ ngày mai em sẽ không thèm làm con gái để thử xem có ai đi ai nữa không cho biết!

Đang bị đau, thằng Quyền cũng cố gắng nhồm dậy la to:

- Chị không làm con gái thì làm cái giống gì?

Ngọc Quý ngúng nguẩy:

- Ta sẽ làm con trai như nhà mi.

- Ồi...ôi...

Thằng Quyền ngã lăn kềnh ra nền gạch ôm bụng cười rũ rượi tới mức Ngọc Quý phải thẹn, quát tướng lên:

- Im miệng đi.

Thằng Quyền như trêu tức:

- Im sao được mà im. Ý muốn quái đản của “tỷ tỷ” làm người ta tức cười tới vỡ bụng.

Ngọc Quý quát:

- Có gì đâu mà cười. Thời buổi hiện đại con người ta thay đổi giới tính thiếu gì, báo chí cũng có đăng tải rùm beng lên đó!

- Nhưng đó là họ thay đổi toàn bộ từ thể xác tới tâm hồn. Còn đây...ha...ha chị đang là con gái mà đòi làm “nam nhi đại trượng phu” để tránh công việc của phụ nữ thì...! Chắc phải đem chị đi phẫu thuật thẩm mỹ quá. Ừa, nhưng mà em lại không biết phải thay đổi họ tên của chị như thế nào nữa đây!

Thấy ý muốn của mình không hợp lý, song Ngọc Quý vẫn hậm hực buông ra lời dăm dăng:

- Tên của ta cần gì phải đổi. Nó cũng giống con trai rồi.

- Nhưng chữ lót là Ngọc, vẫn lay láy tên con gái. – Thằng Quyền cố tình chọc.

- Mặc kệ ta. Nửa trai, nửa gái có nhằm nhò gì.

- Như vậy chị sẽ trở thành pêđê rồi còn đâu.

Nghe em nói thế, Ngọc Quý bèn hoảng hốt đính chính:

- Ai thèm làm pêđê chứ. Ta muốn làm thằng Quý đang hoàng kia.

Thằng Quyền vừa toét miệng cười vừa phòng thủ:

- Nhà mình vốn đã có ba thằng rồi nay lại thêm một kẻ “nửa nam nửa nữ” nữa... không biết sẽ ra sao đây? Chắc chắn một điều là sẽ bị người ta đàm tiếu không tiếc lời rồi.

- Đồ... khốn...

Ngọc Quý vung tay lên toan đấm, thằng Quyền đã vọt lẹ lêu lắt sau khi để lại một tràng cười khoái chí. Tức quá không biết làm sao được, Ngọc Quý òa lên khóc ngon lành khiến hai người anh trai phải nhìn nhau mà cười.

Quang buộc miệng nói:

- Nếu nhỏ là con trai thì đâu có nước mắt lấm lấm như vậy. Chỉ có con gái mới hay thích khóc nhè thôi...

Quân với bản tính tế nhị hơn, không trêu chọc mà an ủi em gái:

- Đừng khóc nữa Ngọc Quý. Hãy soi gương xem cái mặt xấu chưa kìa!

Ngọc Quý giậm chân:

- Nếu xấu thì em sẽ biến thành đuôi ươi và đem các anh và thằng Quyền xé xác hết.
- Trời... sao ác thế hả em gái? Anh không muốn bị tan xương, nát thịt dưới những chiếc răng lởm chởm của loài dã thú ấy đâu.
- Như vậy cũng chưa làm em thỏa cơn ghét. – Ngọc Quý quệt nước mắt.

Quang vội chặn lời em:

- Thôi cho anh xin đi tiểu thư. Đấu khẩu qua lại thêm một chút nữa dám trù cả bọn anh ể vợ luôn lắm à! Đang khóc ngon lành, Ngọc Quý bỗng cười lên sảng sặc:
- Là cái chắc. Nhưng em đâu cần phải phí lời như thế, vì em biết anh đã ể độ trước rồi.

Quang phì cười:

- Không dám đâu nhỏ ơi! Các cô gái còn đang xếp hàng chờ anh dài cả cây số kia kìa.

Đôi mắt to tròn vụt mở lớn, Ngọc Quý vờ ngạc nhiên:

- Vậy sao?

Quang cao hứng:

- Ủa, em chẳng biết gì ư? Bật mí nha... anh có tới mấy cô đang theo đuổi lận đó.

Vừa nói Quang vừa xòe năm ngón tay của mình khiến Ngọc Quý phải chớp mắt liên tục. Nhưng ngay sau đó, nhỏ tỏ thái độ không tin:

- Anh chỉ bịa chuyện để hù ma. Cứ làm như là mình đẹp “chai” lắm vậy.
- Còn gì nữa. Không tin em ngắm nghía lại dung nhan của anh mà coi.

Ngọc Quý nguyền anh trai bằng đuôi con mắt:

- Xí...cần gì em phải ngắm. Anh hãy đi mà nhờ bạn gái của mình làm việc này.

Được nhắc đến cô bạn gái, Quang bỗng sực nhớ:

- Ồ há... chút xíu nữa là anh quên. Ngọc Quý ơi! Ba giờ chiều này anh có bạn đến chơi, em làm ơn trở tài khéo léo...

Không để cho anh trai nói hết câu, nhỏ liền cướp lời:

- Biết rồi. Muốn nhờ người ta là tiếp viên chứ gì?

Quang cười vuốt ve:

- Chà, em gái tui thông minh quá trời luôn!

Ngọc Quý thay đổi giọng rất ngọt ngào:

- Thôi đừng nịnh. Em bằng lòng giúp... nhưng đây là do thiện ý...

Mừng rỡ vì đã nhờ vả được nên Quang không nhìn thấy những tia nghịch ngợm lóe lên trong đôi mắt của em gái. Cậu cảm ơn rồi rút:

- Nhỏ ngoan quá. Để rồi anh sẽ mua tặng nhỏ một chai nước hoa thiệt xịn thiệt thơm nhé.

Ngọc Quý không từ chối nhậ ý của anh trai, song cô bé cũng chẳng thể quên ý định phục thù anh cái tội ngày hôm nay đã vào hùa để chọc cho nhỏ giận. Hãy đợi đấy anh cả của em ạ. Em sẽ cho niềm tự hào đẹp trai của anh tắt ngúm ngay trong buổi chiều hôm nay!

Đắc chí với ý nghĩ đang hình thành, Ngọc Quý nhịp đôi chân theo tiếng đàn của người ah thứ hai vừa trỗi lên ở ghế đối diện. Cô bé mỉm cười một mình mà không ai hiểu nguyên cớ từ đâu.

2. Chương 2

Tuy đây không phải là lần đầu tiên tiếp bạn, nhưng thái độ của Quang lần này khác hẳn mọi khi. Nhất là khi Quang đã bỏ hẳn giấc ngủ trưa để tự tay sắp sóc bình hoa rồi diện bộ thật keng ngồi chờ như thể người sắp đến là nhân vật quan trọng lắm!

Thấy vậy, Ngọc Quý khều vai Quyền:

- Ê... nhà mi có thấy hiện tượng khác lạ ở anh cả nhà mình không?

Đang lo sửa lại đôi giày thể thao nên thằng Quyền không ngẩng mặt lên. Nó vừa làm vừa nói:

- Chị thấy lạ thế nào?

Ngọc Quý phải lấy tay che miệng rồi cúi xuống:

- Trông ảnh diện thất kinh, đầu đã xịt keo lại còn dùng cả nước hoa.

Nghe qua thằng Quyền chau cặp chân mày khá thanh tú rồi đáp chẳng cần suy nghĩ:

- Có thể mà cũng cho là chuyện lạ. Chuyện ảnh diện bộ là lịch sự, còn cái đầu xịt keo là ví muốn mái tóc nằm nguyên vị trí mà ảnh thích.

- Thế còn hiện tượng xài nước hoa... nhà mi giải thích luôn tiện thể đi.

- Anh Quang sài nước hoa là vì ảnh... sắp ngồi gần bạn gái. Cũng có thể là ảnh không được thơm nên mới mượn nước hoa để át mùi...

Ngọc Quý cười hình hích:

- Nhà người nói bậy nghe. Anh Quang không có hôi nách như nhà người đang nghĩ đâu.

Đến lượt thằng Quyền tròn mắt kêu:

- Ai nói ảnh hôi nách hồi nào đâu?

- Thì nhà người nói anh Quang không được thơm... còn cãi lại nữa hử.

Bị ghép tội, thằng Quyền giầy đành dạch:

- Oái... cái miệng con gái quả là không có xương nên nói năng lắt léo. Người ta đi đường thẳng mà lại bẻ lại thành đường cong. Em biểu không thơm là ý nói cái mùi nguyên thủy mà.

Nhưng Ngọc Quý đã gạt phắt:

- Thôi đi nhà người đừng có biện hộ nữa. Ta sẽ mách lại với anh cả để trừng trị nhà người sau.

Thằng Quyền nhún vai tỏ vẻ mình không hề run sợ một chút nào:

- Thì chị cứ việc đi theo lẻo. “Cây ngay không sợ chết đứng” đâu mà phải lo.

Không để cho thằng em út được yên lo sửa chữa đôi giày, Ngọc Quý lại tiếp tục làm rộn chuyện:

- Quyền nè, ta đố mi biết anh cả nhà mình đang sắp sửa tiếp bạn gái hay bạn trai?

Dù đã tự nhủ lòng là không mở miệng nhưng thằng Quyền vẫn bị lôi cuốn vào sự lăm lờ của bà chị.

- Chắc chắn là bạn gái cho nên ảnh mới tốn sức “làm điệu” suốt này giờ.

Ngọc Quý chưa kịp góp ý gì thêm thì đã thấy anh trai lẳng xẳng đi ra cổng. Biết là khách đã đến, cô bé còn núp vào sau tấm rèm nhìn trộm kẻ đã làm anh mình trở nên khác lạ:

- Ngọc Quý ơi! Mang nước giải khát lên giùm anh đi.

Giật mình bởi tiếng nhờ vả bất thình lình nhưng Ngọc Quý vẫn không thêm thừa vội. Nhỏ năn ná hoài bên trong khiến Quang phải gọi lần thứ hai:

- Ngọc Quý... Ngọc Quý ơi...

Bây giờ Ngọc Quý mới chịu lộ mặt ra, nhỏ chào bạn gái anh trai bằng ánh mắt không được thiện cảm mấy. Ôi, người đầu mà xấu in... Thế mà ông anh cả mình cũng phải nhọc lòng suốt cả một buổi trưa. Ngọc Quý lăm bằm trong miệng trước khi được anh trai giới thiệu:

- Đây là chị Huệ, bạn học của anh từ những năm phổ thông đến bây giờ.

Trời! Trời! Ngọc Quý muốn la lên nhưng kịp dừng lại vì thấy anh trai đang chuyển hướng về mình:

- Còn đây là em gái của anh. Tên nó là Ngọc Quý. Coi mặt thế chứ cũng quậy lắm dữ lắm!

Chà, chưa chi đã bêu xấu người nhà hen. Được, hãy đợi đấy... ông anh ạ. Con nhỏ này sẽ quậy như ông anh quảng cáo cho biết tay nè. Ngọc Quý vừa chửi thầm vừa đáp lễ:

- Chị Huệ ngồi chơi em đi làm nước.

Nói rồi Ngọc Quý biến nhanh vào bên trong, bịt miệng cười hi hí với thằng em. Quyền ngạc nhiên ngược lên hỏi:

- Ủa, có gì mà chị cười?

Ngọc Quý áp sát vào tai thằng Quyền nói xì xào:

- “Bồ câu” của anh Quang ẹ thấy mờ.

Không hiểu chữ “ẹ” chị gái dùng nên thằng Quyền ngơ ngác, thấy vậy Ngọc Quý liền chê:

— Mi sao kém thông minh. Ý ta muốn nói là xấu hoặc đó!

Tưởng thằng Quyền sẽ tức tốc chạy ra phòng khách để xem. Ngờ đâu nó còn ngồi im tại chỗ, buông tiếng mắng:

- Chị này kì cục hết sức. Cứ làm như mình đẹp lắm không bằng.

Bị cụt hứng, Ngọc Quý chột nhìn mình trong tấm gương to tướng nơi tủ áo, lòng thoáng nổi tự hào:

- Không đẹp gì, nhưng ta cũng chưa từng bị ai chê là xấu.

Thằng Quyền khề trề môi:

- Chưa ai chê thì bữa nay có em.

Ngọc Quý hình hỉnh cái mũi ngó lại mình trong tấm kiếng như thể tìm tòi nét kiêu kì con gái:

- Tao thấy tao chẳng có chỗ nào dị dạng cả. Nói chung: mắt, mũi, môi, hình dáng chỗ nào cũng xinh, cũng đẹp... nhà mi chẳng thể nào biến ta trở thành “Chung Vô Diệm” đột xuất được đâu.

Nhưng thằng Quyền đã chỉ vào chỗ bụng của Ngọc Quý rồi đá kích:

- Cái xấu của chị nằm ẩn trong đó làm sao mà thấy được. Người gì ma cứ tự khen lấy mình.

Quê độ, Ngọc Quý xí một cái rờ dãi rồi bỏ đi xuống bếp với bước chân nghe nặng trĩu. Phải mất thời gian thật lâu nhỏ mới đem nước lên đãi khách. Thấy em gái, Quang liền buông lời than thở:

- Nhỏ làm dùm anh có hai ly nước mà sao lâu dữ vậy? Anh với chị Huệ khát muốn khô cổ rồi nè.

Đặt khay nước xuống bàn, Ngọc Quý dợm cong môi nhưng chẳng biết nghĩ sao lại thay đổi bằng bộ mặt vui vẻ. Cô bé ra sức phân trần:

- Tại em phải chạy đi mua chanh. Anh chỉ có la oan cho em không hà.

Dù đang có bạn gái bên cạnh, Quang vẫn nhạo Ngọc Quý:

- Oan “Thị Mầu” hả cô bé?

Ngọc Quý khẽ ầm ứ:

- Đừng làm em nổi giận mà mắt công nấn nỉ. Anh hãy lo mời chị Huệ uống nước chanh giải khát đi.

Thấy Ngọc Quý toan bỏ vào trong, Quang bèn kéo em gái lại:

- Ngồi đây nói chuyện cho vui nè.

- Em không thích bị mắng là kì đà cản mũi đâu. – Ngọc Quý đã lắc đầu.

Cô gái tên Huệ bây giờ mới lên tiếng làm quen với Ngọc Quý:

- Không ai dám nói em là kì đà đâu, đừng ngại... chị với anh Quang là chỗ bạn bè thôi.

Quang vội nói bằng giọng đùa:

- Nói lộn cho nói lại.

Trong khi Ngọc Quý cười thầm anh trai mình thì Huệ lại đỏ hồng cả đôi má. Cô nàng khẽ nháy mắt với Quang song dường như cậu cố tình không hiểu, tiếp tục nói:

- Sao Huệ không nhận mối quan hệ của hai đứa chúng mình? Bộ sợ con nhỏ Ngọc Quý hả?

Cô nàng Huệ không dám nhìn thẳng vào mặt ai mà chỉ hơi liếc mắt, cử chỉ ấy làm cho Ngọc Quý tức điên người. Nhỏ tự tay bưng lấy một ly nước đưa tới mời mọc, giọng ngọt như nước mía:

- Uống đi chị. Trong nhà này em là đứa vừa ngoan lại vừa hiền. Chị không biết chứ, em thường xuyên bị đi có khi đến phát khóc. Nhất là anh Quang và thằng em út chết tiệt kia...

Biết Ngọc Quý đang nuôi mầm giận trong lòng, Quang vội vuốt:

- Nào ai dám ăn hiếp em kia chứ. Chẳng phải ba má đã chọn hai chữ “Ngọc Quý” để đặt tên cho em đó hay sao?

Ngọc Quý vẫn chưa thềm vừa bụng:

- Như thế không có nghĩa là em được cưng được chiều...

- Vậy có ai ghét em không?

- Không ghét nhưng chẳng thương.

Lời Ngọc Quý làm Quang phải đưa tay lên gãi đầu:

- Nhỏ ơi nhỏ! Sao nè lúc anh có bạn mà than thở vậy hả?

Ngọc Quý giương bản lĩnh của mình ra:

- Không chọn lúc này thì chừng nào mới có cơ hội đây hả anh trai?

- Lẽ ra em phải biết giữ thể diện cho anh chứ. Bộ không sợ chị Huệ cười anh hay sao?

Bị trách, Ngọc Quý không tỏ ra phiền lòng mà lại còn vui:

- Nếu anh sợ thì hứa đừng có bắt nạt em nữa đi.

Cực chẳng đã, Quang đành vui vẻ:

- Anh không có bắt nạt mà nhỏ cứ gán tội cho anh hoài. Thôi thì nhận cũng chẳng chết ai.

Nói xong Quang nhìn qua cô bạn gái nhắc cô nàng uống nước. Cũng đã cảm thấy khát, Huệ nhẹ nâng ky nước lên môi uống một ngụm nhưng bỗng khựng lại giữa chừng làm tất cả ngạc nhiên. Quang tỏ ra quan tâm vội hỏi:

- Em bị làm sao vậy?

Huệ chỉ ú ớ trong miệng chứ không thể nào nói được bởi đang ngậm đầy nước chanh. Ngỡ bạn gái bị nghẹn, Quang liền ra sức chỉ dẫn:

- Từ từ nuốt xuống... sẽ thấy dễ chịu ngay ấy mà.

Gương mặt của Huệ lúc này nhăn nhó như người đang uống phải chén thuốc bắc cực đắng. Cô nàng còn phát ra những cử chỉ mà Quang không thể hiểu khiến Ngọc Quý có cơ hội chọc cười:

- Chắc chị Huệ uống vội vã quá nên không kịp nuốt chứ gì.

Cực chẳng đã Huệ đành phải nuốt gọn số nước chanh trong miệng rồi rùng mình mấy cái. Và liền ngay sau đó, chẳng những Huệ đỏ hết mặt mày mà còn chảy cả nước mắt làm Quang cuống quýt:

- Em không bị sặc chứ Huệ?

Mặc dù đã được hỏi, song Huệ không đáp mà đứng bật dậy khỏi ghế. Sắc diện cô nàng như đang giận dữ điều gì:

- Xin khiêu từ mọi người...tui về...

Diễn biến đột xuất của bạn gái làm Quang phải thộn mặt. Cậu ấp úng:

- Sao... k...ỳ... vậy?

Huệ không giải thích mà xách chiếc bóp của mình đi thẳng một mạch ra khỏi nhà Quang mặc cho cậu ngỡ ngác. Ngọc Quý cũng đang có mặt tại đó nhưng nhỏ chẳng tỏ ra vẻ gì ngạc nhiên, lại còn tủm tỉm giấu nụ cười vào đôi tay. Bất chợt quay lại, Quang nhìn thấy liền chỉ tay vào mặt em gái gắt toáng:

- Nhỏ này nói nghe. Tại sao đương nhiên Huệ lại bỏ ra về?

Về mặt Ngọc Quý đầy lém lỉnh:

- Ai mà biết. Chắc có lẽ chị ấy bị đau bụng đột xuất...

- Nói bậy.

- Thế thì chỉ có ông trời mới biết rõ.

Quang tiếp tục đặt câu hỏi với em gái:

- Có phải nhỏ bày chuyện phá anh với Huệ không?

Ngọc Quý lườm anh trai sắc lẹm:

- Không có ai rảnh hơi làm chuyện bao đồng đâu.

- Vậy tại sao...?

Tức thời Quang bị ngắt lời liền:

- Trăng sao đâu giữa ban ngày. Anh chỉ giỏi đổ thừa cho người khác...

- Nhưng hỏi thiệt nhỏ có làm gì bạn gái của anh không?

Bị tra gạn mãi, Ngọc Quý hét to lên:

- Không... nhất định là... không...

Thấy em gái sắp sửa đổ quạu, Quang đành phải cười xòa:

- Không có thì thôi. Làm gì mà phải la óm tởm cả nhà lên vậy hả.

Bộ mặt của Ngọc Quý hiện lên cau có:

- Bạn gái của anh bỏ về đâu phải là lỗi tại em mà anh cứ điều tra. Cô ta quả là dễ ghét, mất lịch sự gì đâu.

Quang lộ nét mặt không bằng lòng:

- Dễ ghét hay dễ thương em cũng không được quyền phê phán.

- Xí... chưa phải là vợ của anh mà đã bênh vực rồi. Không chừng mai mốt cưới về anh bỏ luôn vô tử để thờ.

- Chứ còn gì. Bởi nhà này có một bà cô, người ta nói “giặc bên Ngô không bằng bà cô bên chồng” nên anh sợ...

- Hừm...

Ngọc Quý hậm hực trong cơn tức hồi lâu mới nói được:

- Ủa, tui dữ đó! Mai mốt anh cưới vợ về đây tui đi lại à coi.

Nhìn nét mặt Ngọc Quý thật tức cười nên Quang liền chọc thêm:

- Nhưng không sao... anh sẽ nói với ba má tìm chỗ để tổng khứ em trước khi rước cô con dâu về.

Ngọc Quý bèn hứ dài:

- Còn khuya mới có chuyện đó anh cả ạ. Năm nay người ta mới có mười lăm tuổi thôi à.

- Thì còn ba năm nữa cũng đâu có lâu lắm đâu.

- Xí... anh tính như vậy nhưng em không chịu, em nhất quyết ở nhà với ba má thì sao?

Trong lúc Quang chưa kịp đối đáp thì thằng Quyền từ bên trong đi ra tiếp ứng:

- Thì cho chị ể... chị làm lão tổ trong nhà này luôn.

Ngọc Quý tức tối khóc:

- Nhà người đừng có ỉ út trong nhà rồi muốn ăn hiếp người ta nghe.

- Híc...híc... nước mắt cá sấu không thềm thương.

Thằng Quyền vừa chế nhạo vừa bưng ly nước trên bàn uống một ngụm vì đang cơn khát. Bỗng dưng nó trợn tròn đôi mắt kêu lên:

- Ối...ối...

Rồi sau đó chất nước vừa uống từ trong miệng nó được phun ra bắn tùm lum. Sau một hồi sặc sụa, thằng Quyền la ầm lên:

- Ai chơi trò gì kì quá vậy? Đây là nước chanh hay nước biển?

Thấy thằng em trai nói lạ, Quang cũng vội bưng ly nước uống thử và cảm thấy đầu lưỡi mình mặn chát không thể nào nuốt được. Hèn gì lúc này... Quang vội đảo mắt tìm đứa em gái, nhưng con nhỏ lí lắc ấy đã biến mất từ bao giờ không còn ngồi ở ghế để mà chịu trận ăn vạ nữa.

3. Chương 3

Sáng nay Chủ Nhật thật đẹp trời nhưng Huệ lại nằm dài ở nhà với gương mặt buồn man mác. Quyển truyện tuổi hoa để bên cạnh Huệ chẳng buồn ghé mắt mà cứ lơ đãng nhìn lên nền trời màu xanh có những áng mây trắng lượn quanh.

Chuyện xảy ra ở nhà Quang hôm qua, làm cho Huệ vẫn chưa hết bực mình. Tên con trai này thật là tệ, đã dám đối xử mình như vậy. Nghĩ tới Huệ lại nghe lòng mình thật tức tối. Là bạn bè đã lâu, nay lại sắp vượt qua cái hàng rào tình cảm thời niên thiếu vậy mà lần đầu tiên đến chơi, Huệ bị người ta mời một ly nước muối. Thử hỏi ở cương vị cô lúc đó mọi người sẽ phản ứng như thế nào? Càng nghĩ Huệ càng cảm thấy trong dạ tức điên lên. Cô muốn gặp Quang để mắng cho anh chàng một trận vì cái tội đã hạ nhục bạn gái ngay tại nhà.

Nhưng... tiếng chuông reo ngoài cổng chợt làm chững lại cơn bực dọc của Huệ. Cô rời chỗ, đứng dậy đi ra với ý nghĩ có nhỏ bạn nào đó đến chơi. Tuy nhiên, khi trông thấy mặt khách thì cô lại sầm mặt lại vì đó là người mà Huệ đang ghét.

- Anh còn đến đây để làm chi?

Huệ vừa hỏi vừa hất mặt lên khiến Quang bối rối nở nụ cười cầu hòa:

- Sáng sớm mà sao “hoa” không tươi gì hết vậy? Mau mở cổng cho anh vô.

Huệ quay mặt đi:

- Ai quen biết mà đòi vô với ra!

Đoán biết cô bạn gái còn đang giận nên Quang năn nỉ:

- Anh đến xin lỗi em chuyện hôm qua.

Huệ vẫn giữ nguyên vẻ xa lạ:

- Không dám. Tui bị người ta khinh như thế là đủ lắm rồi.

Quang dựng chống xe rồi đưa tay lên gỡ đầu:

- Khổ quá. Ly nước “chanh muối” mà em uống là do con nhỏ Ngọc Quý nó pha lộn chứ nào phải tại anh.

Nghe lời phân bua ấy Huệ càng thêm bực tức.

- Tại sao nó lại pha lộn muối trong khi cần phải bỏ đường chứ?

- Anh đâu biết. Chắc tại Ngọc Quý quên bắt tử nên mới làm lộn đó Huệ à.

Không chịu với cách giải thích đơn giản ấy, Huệ trề dài môi dưới mình ra:

- Em gái anh quên gì mà khôn quá vậy. Chỉ cần bỏ thêm muối vô ly nước của khách mời.

Quang đứng im vì không biết phải phân trần thế nào. Đứng một hồi lâu mỏi chân, cậu lại tiếp tục năn nỉ:

- Bộ em tính cho anh viêm khớp chân ở ngoài này luôn hả?

Huệ cố làm ra vẻ tỉnh:

- Ráng mà chịu. Ai biểu để em gái mình làm nhục kẻ khác chi.

- Nhưng xét ra anh chẳng có lỗi gì cả.

- Thì “quít làm cam chịu”... than thở cũng chẳng ai thương xót.

- Như thế thì vô lý quá. Em “giận cá chém thớt” là không công bằng.

Đột nhiên Huệ nổi giận:

- Vậy anh biểu tui phải bỏ qua cái vụ ly chanh muối của anh ư?

Về mặt Quang trông thật khổ sở:

- Thì anh đã đích thân đến đây để xin lỗi em rồi. Chẳng lẽ anh cố chấp hoài...

- Đâu chỉ có suông như vậy được.

- Nếu như thế thì anh xin tình nguyện sẽ uống nguyên một ly nước muối để “phạt đền”.

Bây giờ Huệ mới chịu mỉm cười:

- Làm vậy tội cho người ta.

Quang với ngay cơ hội:

- Nếu tội thì hãy tha thứ... còn nếu không thì mở cổng đi cô nương.

Để Quang đứng ở ngoài thêm một vài phút nữa cho thấm thía cơn mỗi đang lan tỏa khắp cặp giò, Huệ mới chịu mở then cổng cho bạn trai dắt xe vào trong sân. Thế nhưng khi ngồi đối diện nhau, cô nàng cũng chưa chịu bỏ qua chuyện ly nước quái ác mà mình đã uống phải:

- Anh dùng thứ chi?

Quang nhìn thẳng vào đôi mắt Huệ nói:

- Một ly chanh muối, nếu như Huệ vẫn chưa chịu tha thứ.

Đôi mắt Huệ khẽ nheo nheo:

- Không ai cố chấp với anh đâu mà anh phải nói hờn. Em sẽ đãi anh một ly chanh muối thật sự với mùi vị nguyên xi của nó.

Quang nghe niềm vui tận đáy lòng:

- Được thế anh cảm ơn em mười lần.

- Đừng vội... “lệnh tha” chưa kí đâu.

Nét mặt Quang thoáng tiu ngửu làm Huệ phải bật cười:

- Coi, mới nghe dọa mà đã kéo mùa thu sâu đến rồi.

- Người đâu mà trơ trên phải không? – Quang nắm tay cô pha trò.

Đôi má Huệ đỏ hồng khi tay cô nằm trong tay người khác phái. Đặt tình cảm vào Quang nhưng cô không ngờ bạn trai mình có một nhỏ em gái đáng gờm đến như vậy. Lần đầu tiên gặp gỡ bị tiếp đãi bằng nước muối. Không biết những lần sau cô sẽ phải chịu đựng điều gì... Huệ hình dung đến nét mặt của Ngọc Quý lúc bấy giờ. Ôi, một khuôn mặt dễ sợ thật đấy! Nếu mai sau có duyên phận sống chung một nhà chắc chắn Huệ sẽ phải khóp “bà cô” nàng này mà không dám làm điều chi phật ý. Nhưng tội chi mà phải chịu đựng như thế. Có thiếu gì nơi cho Huệ chọn mặt, dù cô chưa phải là người đẹp lộng lẫy, kiêu sa:

- Nước đây... anh hãy uống đi nè.

Quang được bạn gái tiếp đãi bằng một ly chanh muối thơm ngọt.

- Thế nào? Dễ nuốt chứ?

Nghe Huệ hỏi, Quang gạt đầu sau khi đã nhấp một ngụm lớn:

- Của em làm tất nhiên là phải ngon.

Được khen, Huệ nghe lòng phơi phới:

- Anh biết nịnh từ bao giờ thế?

Đôi mắt Quang toát lên một tia trêu mến thân thương:

- Từ khi nghĩ tới em... và có ý muốn... lòng anh...

Huệ vội ngăn câu nói ấy lại:

- Còn quá sớm đấy Quang ạ. Chúng ta còn phải học hành để không phụ lòng của người lớn nữa chứ.

Thế là cơ hội bày tỏ của Quang phải tạm ngừng vì cậu không dám nói thêm điều gì mà cô bạn gái đáng yêu chưa cho phép. Suy ra cho cùng, cả hai cũng còn quá trẻ để nói đến chuyện “người lớn”. Bởi hiện tại họ vẫn là những cô cậu sinh viên đang còn trên ghế nhà trường để tiếp thu kiến thức hỗ trợ cho cuộc sống ngày sau:

- Chiều nay anh đón em đi chơi nghe?

Huệ khẽ chớp mắt nhìn:

- Địa điểm ở đâu đây?

- Ra Bến Bạch Đằng ăn khô mực.

- Chỉ có thể thôi sao?

- Nếu còn thời gian chúng ta sẽ đến bên hông chợ Bến Thành ăn nhậu, sò...

Nghe bạn trai nói, Huệ tròn mắt:

- Thôi đi, toàn thức ăn của dân nhậu, nghe mà ghê.

- Không dám đâu cô nương. Ở đó sinh viên như tụi mình ngồi chật cả ghế luôn.

- Vậy sao? Anh đã đến lần nào chưa?

Nhấp một hộp nước nữa cho thông cổ. Quang gạt đầu:

- Đã đến rồi. Lần đó là do con nhỏ Ngọc Quý nhà anh chiêu đãi.

Nghe nhắc đến “đối thủ” đáng gờm này Huệ đang vui bèn ụ mặt xuống ngay tức khắc, khiến cho Quang hiểu lầm:

- Nếu em không thích thì mình đi nơi khác mà chơi.

Nhưng không hiểu sao, Huệ lại cản:

- Cứ đưa em tới đó một lần thử xem.

Không khí hai người vui trở lại sau đó vài phút. Đến khi Quang toan dành cho Huệ sự ưu ái mật thiết của một đôi trai gái thì có tiếng cười vỡ ra từ bên trong tấm rèm. Hoảng hốt, cả hai đưa mắt nhìn vào và phát hiện mình đã bị theo dõi từ bao giờ không biết.

Huệ trấn an bạn trai:

- Mấy đứa em của em.

Quang ở trong trạng thái nhột nhột:

- Hèn chi anh luôn có cảm tưởng chung quanh mình toàn là tai mắt.

Huệ khê liếc:

- Thì cũng giống như ở bên phía nhà anh vậy. Chỉ có một “bà cô” mà làm người ta phải nổi cả da gà.

Quang nói đùa:

- Một chợ một... huề rồi nha.

Huệ lúng liếng đôi mắt:

- Không dám... chuyện ly nước muối của nhỏ em gái anh, em phải ghi tâm khắc cốt vì lỡ nuốt vô bụng rồi.

Quang dọa dẫm:

- Em không sợ nuôi cái mầm ghen ghét bụng em sẽ càng ngày càng phì trưởng lên sao? Giống như “xơ gan cổ chướng” ấy.

Vừa nghe nói như vậy, Huệ đã giấy nẩy dẫm vào người Quang:

- Chết anh nè... dấm đem căn bệnh khủng khiếp ấy ra hù người ta.

Quang vừa đỡ vừa kêu:

- Ôi... ở bên nhà thì có “con cạp cái” qua bên đây thì gặp phải “sư tử Hà Đông”, biết chừng nào có “sư tử Hà Tây” hiền dịu cho tôi nhờ!

4. Chương 4

Chưa bốn giờ chiều Ngọc Quý đã thấy anh trai đứng trước gương. Những cử chỉ khác thường ấy làm cho cô bé phải để ý, quan tâm nên đến gần dọa dẫm:

- Lại có mục gì hay nữa vậy anh cả? Cho em tham gia với?

Quang vội từ chối thẳng thừng mà không dám nhìn em:

- Nhỏ thông cảm giùm anh đi. Có nhỏ tham gia mọi chuyện sẽ bị hư bột, hư đường hết.

Ngọc Quý khẽ nhướn mắt:

- Làm cái gì mà ghê gớm vậy hả. Cứ như em là kẻ chuyên phá đám không bằng.

Quang vừa chải tóc vừa tùm tùm cười.

- Nhỏ nói đúng không sai. Như chuyện ly nước em pha dùm anh bữa hôm đó là điển hình! Báo hại anh phải năn nỉ bạn gái muốn trọ cả quai hàm mới được bỏ qua. Lẽ ra anh phải đánh em một trận nên thân mới đúng.

Bị anh mắng, Ngọc Quý le lưỡi:

- Hiểu lầm rồi anh cả ơi! Đó là em làm ơn cho anh để anh có dịp thử thách người ta đó!

Quang trợn mắt:

- Ai mượn em làm thế? Thử thách kiểu đó có ngày anh mất bạn gái như chơi.

Chiếc miệng hơi rộng của Ngọc Quý bạnh ra:

- Xời ơi... con gái bây giờ được sinh ra đông như những vì sao trên trời, như cá dước biển vậy. Đẹp “chai” như anh cả của em, quơ đũa nào mà không trúng cả năm.

Nghe em nói, Quang ngấm mình trong gương rồi chột giếu:

- Nhỏ khen anh đẹp “chai” thiệt chứ?

Ngọc Quý đồng đánh rung nhẹ đôi vai:

- Khen có được anh cho tiền không?

Quang co tay cốc lên đầu em một cái:

- Con nhỏ này chỉ có tài vói vĩnh là giỏi. Nói tới nói lui cũng lòi ra cái ý định muốn xin tiền. Nhưng hôm nay túi anh xẹp lép rồi, chẳng có làm từ thiện được đâu.

- Ngọc Quý chanh chua:

- Không ai thèm xin tiền của anh đâu mà than thở, chỉ sợ lát nữa anh phải tự nguyện móc túi tìm cho em thôi.

- Trời. Còn có chuyện đó nữa hay sao? Xin nói thẳng cho nhỏ biết là anh không có dư tiền đâu.

- Điều đó em chẳng thèm quan tâm. Để em đi gặt anh Quân làm mai cho anh mấy đứa bạn tức thời có của ngon vật lạ ăn một nhai, haha!

Quang bèn nhạo:

- Bạn của em có bao nhiêu mà bày đặt. Toàn mấy đứa cắt tóc bum bê, vuốt mũi chưa sạch thì làm nên trò trống gì. Chỉ giỏi tài gặt ăn giống em thôi.

Bị anh xỏ ột câu, Ngọc Quý tức tái người. Nhưng thấy Quang dợm bước ra, cô bèn liền thay đổi thái độ cười hi hi. Ngọc Quý cao giọng hát bài tự biên tự diễn của chính mình.

- Ai cho tôi tiền, thì tôi đưa chìa khóa.

Nghe thấy thế Quang vội sờ túi rồi quay phắt đầu lại ngay.

- Con nhỏ này thật là lanh. Học nghề móc túi từ hồi nào vậy?

Ngọc Quý trẻ miệng ra khiêu nại:

- Anh không được quyền bêu xấu kẻ khác nghe. Bộ luật hình sự của nhà nước có tội danh ấy đó.

- Nhưng sao chùm chìa khóa...

- Thì anh làm rớt em lượm được, nó sẽ là của em.

- Ý đâu có được. Nhỏ phải trả cho anh vì anh sắp có cuộc hẹn sắp tới đây...

Ngọc Quý khều một ngón tay:

- Muốn nó hoàn chủ cũ thì phải chuộc chứ ai chịu trả không.

- Thương tình anh chút xíu đi nhỏ. Hôm nay có phải là ngày mười ba đầu mà xui thế. – Quang gãi đầu nhăn nhó.

Chẳng chút động lòng, Ngọc Quý còn rung đùi trước những lời than thở của anh:

- Đàn ông mà rên rỉ thì đàn bà con gái họ không ưa đâu. Nếu biết điều thì cứ bấm bụng mà chịu đựng đi, hết mưa sẽ có nắng.

Thấy không còn cách nào khác, Quang đành móc túi chìa ra năm ngàn.

- Tiền đây, nhỏ cầm ăn hàng đỡ rồi trả chìa khóa cho anh.

Nhưng Ngọc Quý chỉ khê liếc mắt ngồi ngoảnh mặt sang chỗ khác.

- Ít thế ai mà thêm.

Quang thở hắt thật mạnh:

- Vậy nhỏ muốn bao nhiêu?

Ngọc Quý vụt ra giá:

- Bèo nhất cũng hai chục ngàn.

Quang ngã ngửa:

- Trời! Đồ bóc lột!

- Đừng kêu. Bởi vì ông ở xa lắm không nghe được lời kêu cứu của anh đâu.

- Ngọc Quý ơi! Em hãy tội nghiệp anh cả của em đi.

- Tội anh rồi ai sẽ tội em? Một xu em cũng không thể bớt.

Quang vuốt đầu em gái cổ kỳ kèo:

- Thôi mười ngàn được không cưng?

Ngọc Quý tỏ ra thật cứng rắn:

- Đã biểu không đủ hai chục ngàn là sẽ không thêm nói chuyện.

Ngó xuống đồng hồ thấy đã gần đến giờ hẹn, Quang đành phải móc túi thêm lần nữa. Cậu lẩm bẩm:

- Hai chục thì hai chục. Nhưng nói trước cho nhỏ biết anh sẽ không quên chuyện bóc lột chiều nay đâu.

Chẳng hề áy náy Ngọc Quý khoái chí cầm tờ bạc còn mới toanh đưa lên mũi hít hít:

- Thơm quá... thơm quá... chỉ cần cái đầu này ra chút sáng kiến là có tiền đi ăn quá tối một nghỉ rồi.

Đã bước ra ngoài sân, Quang còn ngoái đầu vọng lại nói:

- Anh chịu thua nhỏ luôn.

Rồi như sợ em gái tiếp tục giở thêm trò ranh mãnh, Quang liền nhanh chóng nổ xe vọt đi. Mặt trời lúc này chỉ còn những tia nắng yếu ớt vàng hoe. Từng cơn gió nhẹ làm không khí thêm mát dịu. Quang vừa chạy vừa huýt sáo một bản nhạc trữ tình vui nhộn, cậu không hề biết rằng đằng sau mình đang có kẻ theo đuôi.

Rước được Huệ ra khỏi nhà thì trời đã buông ánh chiều tà. Theo ý thích của bạn gái, Quang cho xe chạy chậm chậm ra tận bến Bạch Đằng ăn khô mực. Trong làn gió thổi từ bờ sông lên mát rượi, cả hai ngồi yên trên xe cầm miếng khô mực nghiền nát chấm tương ớt vừa nhâm nhi nói chuyện tâm tình. Họ không hề có cảm giác bị ngượng vì chung quanh khá đông những cô cậu cùng lứa tuổi cũng đang ăn như vậy.

Nhai khô mực chán, Quang bèn rủ bạn gái:

- Tìm thứ gì ăn cho no bụng chứ em.

Huệ nhìn màn đêm đang buông xuống thành phố, cười khê khàng:

- Bộ anh đói bụng rồi à?

- Tất nhiên. Bởi món khô mực của em đâu có trừ cơm được.

Huệ chum chim bờ môi điểm chút son:

- Vậy thì hãy cho xe nổ máy đi.

Thế là cả hai vội di chuyển đến một quán ăn có tiếng tên gọi quán “Ngon”. Nhưng vừa mới vào chưa kịp ngồi nóng chỗ thì trước mặt đã xuất hiện hai bóng người cùng một lúc. Đó là Ngọc Quý và thằng Quyền. Quang nhìn hai đứa em ruột gan cứ thon thót hồi hộp:

- Gì nữa đây?

Ngọc Quý và thằng Quyền reo lên thật vô tư:

- Ôi gặp anh cả ở đây là tội mình no bụng rồi.

Phải nói rằng Quang giật bắn người trước tuyên bố vô tư của chúng. Sao lại gặp hai đứa tiểu yêu này trong quán ăn kia chứ? Chúng đã theo dõi ta hay chỉ tình cờ rồi gặp? Nhưng dù ở tình huống nào đi chăng nữa thì Quang cũng bị nằm trong thế kẹt nếu như hai đứa em của cậu toan tính chuyện giở trò. Giữa lúc Quang chưa kịp ứng xử thì Ngọc Quý đã phập phồng hai cánh mũi. Cô bé khều thằng em út như hội ý:

- Mùi bò nướng lá lốt xông lên thơm quá đi. Nhà mi coi thực đơn rồi gọi món ăn cho rồi.

Thằng Quyền khua tay ra vẻ nhường cho chị:

- Thôi “tỷ tỷ” là con gái, “đi chợ” là phải đạo.

Không cần khách sáo, cả hai kéo ghế ngồi chung một bàn với anh trai. Quang thấy nhỏ Ngọc Quý cầm bảng thực đơn trên bàn mà bụng lo thấp thỏm. Cậu không dám nói lớn chỉ rĩ tai con nhỏ nài nỉ.

- Chờ đường cho anh sống với nha cô nương.

Ngọc Quý cười trấn an:

- Yên chí, tội em chỉ cần no bụng là sẽ cuốn xéo ngay.

- Thế tiền lúc chiều anh đưa cho nhỏ đâu sao không dẫn thằng Quyền đi ăn chỗ khác?

Chiếc miệng khá duyên dáng của Ngọc Quý bỗng toét ra thật lớn. Nhỏ làm bộ nhóp nhép nhai:

- Ăn khô mực ở Bến Bạch Đằng hết rồi còn đâu nữa.

Bây giờ Quang mới hiểu mình bị theo đuôi mà chẳng hề hay biết. Rõ ràng hai đứa tiểu yêu, ngôn từ ấy dùng chẳng sai. Nhưng sao con nhỏ Ngọc Quý nó chỉ theo phá Quang mà không nhằm vào thằng Quân để chọc chứ? Quang biết rất rõ thằng em trai kế của mình cũng có vô khối là bạn gái. Vậy sao nó lại rất bình yên trong khi cậu thì luôn bị Ngọc Quý theo phá đám. Trong lúc nổi thắc mắc chưa kịp giải đáp thì cậu bỗng cứng miệng khi thấy các thức ăn sang trọng được dọn ra đầy cả bàn. Ôi con nhỏ Ngọc Quý nó cố tình

hại anh nó què mắt với bạn gái đây mà. Cua rang muối hàng “xa xỉ” mà nó kêu tới bốn con to tướng. Chưa hết... còn nào là bò nướng là lốt, gỏi ngó sen tôm thịt, súp bóng cua... Ôi trời ơi là trời.

Quang nhấp nhúm tính nhẩm số tiền sẽ phải trả đến nỗi không thể nào ăn ngon được. Không phải cậu nghèo không bao nổi các em một bữa ăn sang trọng, song bởi do tiền trong túi chẳng biết có đủ trả hay không? Quang ngó xuống chiếc nhẫn mắt cọp trên ngón tay. Âu cũng đành liều vậy, bụng bảo dạ thôi cứ chơi cho tới bến. Thế là Quang không thèm để tâm lo lắng đến hai đứa em bên cạnh nữa. Cậu quay sang sẵn sóc cho bạn gái:

- Ăn đi Huệ kéo bọn tiểu yêu này nó làm láng hết bây giờ.

Thằng Quyền bẻ cái càng cua thật to đưa lên miệng cắn cộp một cái, vẻ thích thú.

- Chị Ngọc Quý tuyệt vời lắm!

Ngọc Quý được thể xum xoa với em:

- Mi biết điều thì đừng có đả kích ta thì sẽ được no nê dài dài.

Thằng Quyền nhìn anh hai, đôi mắt lém lỉnh:

- Món ăn này em rất hợp khẩu vị.

Cực chẳng đã Quang đành phải mở miệng phán một câu:

- Thế thì hai đứa cứ việc ăn cho đã thèm.

Biết anh Hai đang xốt cái túi, Ngọc Quý cười. Cô bé tỏ ra chú ý tới bạn gái của anh:

- Coi kìa... sao chị Huệ không ăn? Súp bóng cua ở đây ngon nổi tiếng đấy.

Dù trong lòng có hơi khớp với mấy đứa em lém lỉnh của bạn trai, Huệ cũng không thể im lặng. Cô bắt buộc phải trò chuyện:

- Ngọc Quý cứ để mặc chị...

- Hay để em bẻ càng cua cho chị dùng nha!

- Cứ từ từ. Chị đang ăn gỏi và bò nướng với anh Quang.

Ngọc Quý trò chuyện nhưng miệng lại chẳng ngừng nhai. Cô bé với thằng Quyền cứ liên tục đánh chén cho đến khi no căng cả bụng mới nghĩ đến việc trả tự do cho anh trai và bạn gái. Ngọc Quý đập vào chân thằng Quyền:

- Mau lên rồi còn chuồn.

Thằng Quyền còn luyến tiếc con cua chưa ăn hết nên trì hoãn:

- Khoan đã chị. Em không thể để con vật chuyên bò ngang này thiếu các bộ phận trong bụng em.

Khẽ liếc sang anh hai, Ngọc Quý làm ra vẻ tội nghiệp:

- Nhà mi hãy nhìn anh cả của mình kìa. Mau gia ân cho anh đi Quyền à.

Thằng Quyền phẩy tay lia lịa, nhất định không chịu từ bỏ cái việc tập kết toàn thân con cua trong bao tử mình:

- Thì em chỉ ăn thôi chứ đâu có tò mò nghe lỏm chuyện của anh.

- Ai mà không biết, nhưng có mặt tại mình hiện diện làm sao mà hai người tự nhiên được. Tao với nhà mi hãy mau hô biến, kéo ngói chút nữa bị đuổi thì kì lắm.

- Sao bỗng dưng chị biết điều quá vậy? – Thằng Quyền bèn hặc lại.

Ngọc Quý đặt tay lên bụng cười xòa:

- Thì tao đã no nê rồi nên không muốn làm người bị ghét nữa.

Thằng Quyền vẫn chưa chịu đứng dậy mà chọc què chị một thôi:

- Nghe giọng của chị lúc này dễ thương ghê. Nhưng mặt thì giống như những thành viên của “những con yêu nhều nhện”...

Ngọc Quý cầm chiếc còng cua chỉ còn trơ vỏ dí chỗ đầu nhọn vào mũi em:

- Ta cho nó kẹp đứt phăng cái này của mi bây giờ.

- Oái... oái...

Thằng Quyền đưa cả hai tay lên che mặt rồi bắt đầu ca cẩm với bạn gái của anh trai:

- Chị Huệ coi đó mà “phòng bệnh” trước nha. Mai mốt về nhà em mà hiền thì sẽ bị “bà” ấy xơi tái thay cho phở bò đó!

Ngọc Quý khề dang háng:

- Nhà mi liệu cho cái thân của mình ấy! Bắt đầu từ ngày mai có con nhỏ nào tới gọi ơi ới trước sân thì ta sẽ cho ngậm quả “đào tiên ngay”.

Lời hăm dọa thật sự làm cho thằng Quyền phải cuống quýt. Nó nói như ca cải lương:

- Đừng... đừng... đừng... chị ơi!

Ai nỡ xuất chiêu vô người ta...

Cử chỉ hài hước làm quán ăn đang thời điểm đông khách, có nhiều người ghé mắt nhìn vào. Thằng Quyền bị ngượng nên không dám nấn ná, chủ động kéo Ngọc Quý:

- Về thôi bà chị. Tôi sắp sửa tâng hình tới nơi rồi.

Ngọc Quý đứng dậy, cái miệng không ngừng hằn:

- Rốt cuộc mi cũng chẳng thể làm “con đĩa” được lâu.

Sợ hai đứa em sẽ dùng dằng mãi làm mất đi cái khoảng thời gian quý báu của mình với bạn gái tối nay. Quang bèn ra mặt đui:

- No nê rồi thì làm ơn đi chỗ khác chơi dùm anh Hai đi nhị vị. Nghe nói tối nay là đêm chung kết giải “tiếng hát truyền hình” đó.

Được nhắc nhở, Ngọc Quý vội vỗ bàn tay lên trán:

- Ô suýt nữa là em đã quên mất tiêu vụ này rồi.

Nói xong, Ngọc Quý lôi thốc thằng em ra khỏi quán trước cái thở phào nhẹ nhõm của Quang. Nhưng cậu lại nghe lòng nặng trĩu trở lại ngay bởi con nhỏ Ngọc Quý đã ngoảnh đầu lại nói thêm:

- Lần sau anh dự định đi ăn ở đâu thì nhớ thông báo cho tụi em biết với nghe.

Quang nhìn Huệ bắt gặp tia mắt thông cảm của cô. Ôi, chỉ có mỗi đứa em gái mà Quang cứ liên tục bị nó làm cho điên cái đầu. Nếu như má cậu sinh ra vài ba đứa, chắc chắn cậu dễ phải đi “tu” vì không có cô gái nào chịu nổi những trò quậy phá quá đáng như kiểu con Ngọc Quý. Khốn khổ tên con trai nào phải lấy nó sau này...

5. Chương 5

“...Này cô bé có chiếc răng khểnh... sao thừa một chiếc chắc để làm duyên...?”

Một tên con trai cứ tò mò theo Ngọc Quý lải nhải bản nhạc mà nhỏ chúa ghét, nhưng vì ở ngoài đường nên đã cố làm thính. Vậy là tên con trai kia dường như chẳng hề biết chút lễ độ là gì, cứ là “cái đuôi” sau lưng Ngọc Quý suốt một đoạn đường dài khiến cho nhỏ bực bội phải dừng xe quay đầu lại quát:

- Làm duyên hay vô duyên thì mắc mớ chi các người. Rõ là đồ dở hơi!

Bị mắng tên con trai không cụp đuôi mà lại còn nhe răng ra cười:

- Con gái giận giống như mặt trời giữa trưa vậy. Đã nắng lại còn gắt nữa.

Không nén nổi cơn nóng, Ngọc Quý nhào tới thoi vô mặt tên con trai một cú đấm khiến hắn bị chảy máu mũi ở giữa đường. Chưa hết, nhỏ còn quát tháo ồm ồm lên:

- Cho bỏ tật tán tỉnh. Đồ con nít ranh miệng còn hôi sữa mà bày đặt chọc ghẹo gái. Lần sau thấy tui thì phải tránh cho xa. Đừng có lải nhải như hôm nay nữa đó! Con gái thời nay... chứ không phải thời xa xưa đâu mà tưởng nó chân yếu tay mềm.

Tội nghiệp cho tên con trai không hề phản ứng gì dù quả đấm của Ngọc Quý khá nặng tay, có thể làm cho hắn thấy sao rơi chấp chới. Một giọt máu đỏ chột rơi xuống miệng làm tên con trai hốt hoảng phải đưa tay lên chặn mũi, hắn nhìn Ngọc Quý bằng ánh mắt kinh hoàng pha lẫn ân hận. Có lẽ hắn đang tự mắng mình đại dốt đã tự mình đối diện với một con cạp dữ. Ôi con gái gì mà mới trêu chọc chút xíu đã trở tài “thượng cẳng chân, hạ cẳng tay” với cánh con trai. Thiệt ... “vũ thê” quá khiếp! Nhưng hắn có làm điều chi sàm sỡ ngoài mấy câu vừa học lóm rất tẻ nhị từ thằng bạn hôm qua. Hắn đã hát một bản hát rất dễ thương, thậm chí còn có ý khen ngợi người ta... Vậy mà... ý tốt của hắn lại được đáp lễ bằng một đòn khá nặng. Giá như lúc nãy hắn đại mồm chê bai một tiếng, chắc chắn sẽ bị đánh đổi cả hàng... tiền đạo như chơi.

Tên con trai lồm lét nhìn Ngọc Quý:

- Sao nặng tay với tui?...

Ngọc Quý nhìn lại khuôn mặt rất thư sinh của hắn, lòng dấy lên một niềm thương hại, song vẫn chưa chịu hạ giọng. Nhỏ hất hàm:

- Ai biểu người nói năng lộn xộn trước mặt cô nương? Nói cho người biết, ta không phải loại hiền đâu, coi chừng gặp một lần nữa là nhà người mất mạng.

Chà, lời hăm dọa nghe rợn tóc gáy. Nét mặt tên con trai trông thật buồn cười, vậy mà lại gây được sự chú ý cho Ngọc Quý. Nhỏ đưa mắt nhìn lom lom:

- Sao không đi đi. Bộ còn tính ăn vạ nữa hả?

Tên con trai vẫn đứng yên như thể đã biến thành pho tượng sống. Thấy vậy, Ngọc Quý thọt tay vào túi áo lấy ra một cây kẹo sừng nhét vô tay hắn, giọng ngọt ngào hơn:

- Thôi... kể như ta bồi thường

Rồi không cần chờ xem phản ứng, Ngọc Quý ngồi lên xe đạp đi luôn. Được một quãng khá xa, nhỏ mới ngoài cổ lại phía sau thì thấy tên con trai vẫn đứng đó tròn theo. Lúc này Ngọc Quý mới nhận ra hành động của mình là quá đáng thì đã lỡ... Ai đời lại con gái lại đi đánh con trai giữa đường phố. Nếu hắn là thứ dữ thì không biết nhỏ sẽ lãnh hậu quả thế nào đây? Đúng là mới biết được vài ba thế võ mà đã hù thiên hạ. Cũng may là Ngọc Quý không gặp rắc rối gì.

Vừa chạy xe, Ngọc Quý vừa nhúng vai cười thầm. Tên con trai đúng là dạng công tử bột... hoặc là thằng chết nhất như thổ đế. Không lang thang ngoài đường nữa, Ngọc Quý trở về nhà bắt gặp người anh thứ hai đang trò chuyện cùng bạn gái. Vốn bản tính rất tò mò nên nhỏ liền núp vào một chỗ để nghe. Nhưng Quân đã trông thấy, cười cảnh cáo:

- Ê, ...nghe lén chuyện của người ta là không tốt đâu nghe nhỏ. Vi phạm luật pháp nữa đó.

Bị phát hiện, Ngọc Quý đành phải ló mặt ra. Nhỏ chối bai bãi:

- Đâu có. Em vừa mới đi chơi về... chưa hề có ý nghĩ xấu trong đầu.

Quân gật gù:

- Thế à. Vậy mà anh tưởng nhỏ đã thâu hết bằng chuyện của anh rồi chứ.

Để cho Quân nói dứt câu, Ngọc Quý nguýt hơi dài:

- Hừ... có cho tiền em cũng không làm chuyện ruồi bu. Nghe lén chuyện của anh thì được ích lợi gì cơ chứ. Xúi quẩy lắm, bởi em đây còn rất trong trắng... chưa hề bị nhiễm chút mùi “bụi trần” nào.

- Được thế thì tốt. Chỉ sợ em nói sai, bịt một tai... Để trống một tai.

Ánh mắt Ngọc Quý bỗng liếc nhanh về phía bạn gái của anh. Nhỏ tỏ ra sốt sắng:

- Có cần em pha cho anh ly nước đãi khách không?

Quân bèn chặn đầu luôn:

- Nếu em có lòng tốt thì làm nước chanh tươi chứ đừng sài chanh muối nghe chưa nhỏ.

Đột nhiên Ngọc Quý bị anh trai làm cho sượng mặt giống như củ khoai sùng. Thế nhưng, nhỏ vẫn mỉm cười không tự ái.

- Yên chí. Với anh ba thì em không có gì trò đâu.

Miệng nói, song Ngọc Quý cũng chẳng tha gì Quân dù anh trai chưa làm điều gì khiến cô bé phải để bụng “oán thù”. Ngọc Quý tỏ ra nhanh nhẹn hơn cả lần pha nước dùm cho Quang. Nhỏ chạy vào xuống nhà bếp chỉ ít phút đã quay trở lên:

- Nước đây... Nước đây...

Để cảnh giác, Quân đón lấy một ly nước uống thử rồi mới đưa mời bạn gái. Nhưng cô bạn của cậu quả thật làm khách cho nên đến khi tận lúc về cũng chưa chịu uống hớp nào. Giữa lúc ấy, thì Quang từ bên ngoài bước xộc vào. Có lẽ đang rất là khát nên cậu bưng vội ly nước còn đầy ắp chưa người uống làm một hơi gần hết. Chợt Quang nhăn mặt, mắt trợn trừng:

- Ấy da, giấm ở đâu mà xuất hiện trên bàn tiếp khách vậy? Ặc ...ặc làm ta nuốt vô bụng tới hơn nửa ly rồi.

Tiến bạn về xong, Quân quay trở vào trông thấy anh hai mình đang ập ọa ới thì rất đổi ngạc nhiên:

- Ủa, anh bị trúng gió hả?

Quang trả lời:

- Có mà bị trúng thực ấy chứ.

- Nhưng ai đã đầu độc anh?

- Cái ly dấm đang ở trên bàn kia.

Nghe thế, Quân liền hết hồn cái:

- Làm gì mà có giấm.

- Thế cái gì chưa lẽ chứa trong ly?

- Nước chanh em vừa mới tiếp bạn.

Quang xằng giọng:

- Tự tay người pha đó hả?

- Không, Ngọc Quý làm dùm em.

- Nếu vậy thì nhà người hãy uống thử mà xem.

Quân chỉ xuống ly nước của mình đã cạn xuống tận đáy.

- Thử rồi...hết nhãn cả một ly.

Quang hỏi như thể cảnh sát điều tra:

- Người cảm thấy bình thường chứ?

Quân vẫn gật đầu:

- Bình thường nửa ngọt nửa chua.

Quang vụt nhún nhót:

- Vậy có sao ly nước của ta vừa mới uống chỉ toàn có một chất chua không hà?

- Anh nói nghe thiệt là lạ. Em đã kiểm tra kỹ lưỡng thì đời nào có chuyện đó.

Thấy thằng em trai tỏ thái độ không tin, Quang bèn đưa ly nước mình vừa uống:

- Thì còn đây. Người hãy uống thử một ngụm rồi xem.

Cầm ly nước mà Quang vừa đưa qua, Quân khẽ nhấm nháp một chút nơi đầu lưỡi. Nhưng chưa phát hiện ra điều gì lạ thì cậu đã bị hỏi dồn:

- Thế nào? Có phải chỉ toàn vị chua của chanh không?

Quân chép miệng:

- Chua đâu mà chua. Anh chỉ có la ầu.

Tức mình, Quang hớp tiếp một ngụm thứ hai để thử lại chắc chắn và cậu vẫn la làng:

- Ủi... Chua muốn thụt cả lưỡi luôn mà người biểu rằng không hả? Chắc cái miệng nhà người đang ngậm đường phèn...

Quân bỗng công nhận:

- Không phải ngậm đường mà là em đang ngậm kẹo của bạn gái đưa lúc này.

Quang ngúc ngoắc cái đầu:

- Hèn chi nhỏ Ngọc Quý nó cho nhà người uống “giấm thanh” mà nhà người vẫn khen ngọt.

Từ trên bậc cầu thang, Ngọc Quý nghiêng ngả cười:

- Ha... ha... tội nghiệp cho anh cả của tui. Nhưng không sao, nước chanh tươi rất tốt, bổ phổi mà lại có dư vitamin C nữa.

Lần này thì Quang không tha cho Ngọc Quý như lần trước. Cậu leo lên cầu thang lúi cho bằng được đưa em gái xuống để trừng trị.

- Nhỏ phải uống cho hết ly nước còn lại này.

Ngọc Quý tỏ ra rất sợ hãi:

- Oái. Em đang bị thiếu máu, không thể dùng đồ chua.

- Đùng có mà viện cớ. Thiếu hay thừa cũng phải uống.

Trước áp lực của anh trai, Ngọc Quý vội đưa cả hai tay lên bịt miệng:

- Không uống... em không uống...

- Thế sao nhỏ lại bày ra những trò tinh nghịch này?

- Nhưng em đâu có làm hại tới ai.

- Sao lại không? Anh chẳng phải đã hai lần thành nạn nhân của em sao?

Ngọc Quý rụt cổ lại:

- Anh ăn gian. Mới chỉ có lần này, còn lần trước là thằng Quyền và “ái phi” của anh chứ bộ.

Quang cốc mạnh lên đầu em mấy cái liền, khiến Ngọc Quý phải kêu toáng lên ầm ĩ.

- Oái... ối... Ba má ơi cứu con...

Quân ngồi gần đó bật cười:

- Ba má không có ở nhà, chỉ có anh ba đây thôi. Nhưng em chơi xấu quá anh cứu thế nào được.

Thấy mình bị bỏ rơi, Ngọc Quý khóc sút sùi:

- Anh nhớ ghen. Bắt đầu từ ngày mai anh đừng có nhờ em giặt dùm quần áo nữa. Em cũng chẳng bỏ công làm những món ăn ngon cho các anh thưởng thức nữa đâu.

Thằng Quyền xuất hiện đúng lúc cũng hòa vào với hai người anh trai lớn để chọc tức nhỏ chị gái ưa nghịch ngợm.

- Bà chị đừng có mà làm phách. Chẳng qua trong nhà này không nhiều con gái, nên mấy anh em trai phải ráng mà nuốt những thức ăn của chị nấu đấy thôi. Mai một anh Quang mà lấy vợ về rồi thì nhất định chị sẽ được về hưu non không ai thèm giữ.

Quả nhiên thằng Quyền đã làm cho Ngọc Quý giận điên lên:

- Được, cảm ơn nhà người đã tiết lộ ra chuyện này sớm. Chứ nếu không chẳng biết mình bị làm nô lệ tới bao giờ... Nhưng... híc... híc... ta tức cho ta đã không được làm con trai như mi và hai anh để phải bị đi đến sói cả cái trán.

Thằng Quyền đã không thương hại chị còn đưa tay sờ trán Ngọc Quý rồi cười:

- Sói đâu mà sói. Tóc chị vẫn còn dày đặc cả đầu mà.

- Đang lệ tuôn, Ngọc Quý cũng gân cổ lên đấu khẩu:

- Hừ. Chẳng lẽ mi bắt ta trở thành ni cô mới thỏa mãn hay sao?

Thấy tất cả đều hướng về mình cười trêu, chọc ghẹo, Ngọc Quý bèn ngồi bệt xuống giữa nhà ăn vạ thật. Nhỏ gào lên như bị ai đánh, ai đập khiến thằng Quyền càng được dịp chọc bạo:

- Lêu... lêu...t hể mà cũng đòi làm con trai. Vừa “mít ướt”, vừa mưa dầm, vừa...

Thằng Quyền chỉ nói được tới đó thì đã bị Ngọc Quý đã chồm tới đổ vào miệng nó ly nước trên bàn.

- Để coi nhà người còn chọc ta được nữa không.

- Ặc ... ặc...

- Đáng kiếp lắm! Ta đây không thèm thương hại đâu. – Ngọc Quý nói.

Thằng Quyền đẩy mạnh Ngọc Quý ra để nhỏ chất nước chua trong cổ họng, khiến Ngọc Quý loạng choạng đập lên quả bóng da, cộng với nền nhà tráng men nên mất thăng bằng trượt người ngã ra sau. Quân trông thấy vội đưa tay đỡ em nhưng rồi cả hai anh em cùng lăn cù ra đất. Ngọc Quý may mắn nằm bên trên người Quân nên chẳng bị sao. Nhỏ lồm cồm ngồi dậy, lay lay anh:

- Anh Quân... anh có bị sao không?

Quân nằm xụi lơ trên nền gạch vì cái ngã khá đau, cậu đáp thì thào:

- Có... sao rơi rất nhiều... tới cả một ngàn ông...

Ngọc Quý chớp đôi mắt:

- Còn em thì có cảm giác mình đang bơi trên dây Ngân Hà.

Quang bước tới lôi cả hai người ngồi dậy rồi cười mắng thằng em út:

- Giữa ban ngày mà kể thấy sao, người bơi trên sông Ngân Hà thì chắc phải nhờ tới bác sĩ tâm thần rồi Quyền ơi.

Thằng Quyền nhún vai ra vẻ không quan trọng cho lắm.

- Đáng đời họ.

- Nhưng thằng Quân có đụng chạm gì tới anh em mình đâu.

Thằng Quyền vẫn gán tội.

- Ai biểu anh ấy bày đặt làm người dũng cảm. Cứ để cho “trái mít ướ” rụng xuống nhẹ lép hết làm tàng.

- Nói vậy sao được. Dù gì Ngọc Quý cũng là cô công chúa duy nhất trong nhà mà. Chúng ta là con trai cần phải biết thương nhỏ một chút chứ.

- Oái... trời sắp... rồi sắp...

Nghe anh cả và thằng út nói chuyện Ngọc Quý hét toáng lên như thể sắp có cơn động đất làm mọi người phải giật mình. Quân xoa tay vào chỗ đau nhìn lên hỏi:

- Đã sắp chưa?

Ngọc Quý mím môi cười:

- Chưa sắp. Nhưng nếu xảy ra thêm một sự kiện nữa thì... e tất cả chúng ta sẽ bị chôn vùi.

Thằng Quyền tỏ ra bản lĩnh:

- Hừ vừa thôi bà chị dễ thương ơi. Ngày tận thế chưa đến trong thế kỉ này đâu. Cứ ăn bò bía hay uống một ly sâm bổ lượng át mẻ trong lòng.

Ngọc Quý hất cái mặt:

- Ta đâu có dư tiền mà đem đãi mi.

Thằng Quyền cười nịnh bợ:

- Chỗ chị em mà sao nói chuyện không có tình cảm gì hết vậy?

Ngọc Quý quát mắt lên:

- Tình cảm cái quái gì khi nhà mi ăn xong quẹt mỡ như gà, không chịu bênh vực ta. Nhưng ta chẳng cần...ta sẽ cố gắng học võ thêm hai năm nữa, cỡ mi ta xách gậy quăng ra đường cái rụp.

Chẳng hề nể sợ, thằng Quyền cười:

- Hi... hi ... chưa đỡ ông nghề đã đe hàng tổng rồi. Tui chỉ sợ khi có võ nghệ đầy mình rồi, chị sẽ thêm chứng “tẩu hỏa nhập ma”

Chiếc môi Ngọc Quý lại trề ra:

- Không cần mượn cái miệng vô duyên của nhà mi trù chết ta đâu. Nói i biết ta đã từng đánh con trai ngoài đường rồi đó.

Thằng Quyền bĩu môi:

- Chắc cái thằng bị chị đánh thuộc loại “gà công nghiệp” nên không biết đá lại. Chứ phải tay em, nhất định chị không thể cười nổi rồi bà chị yêu quý ạ.

- Nhà mi làm được gì ta?

- Tất nhiên là đánh lại rồi.

- Thế là nhà mi là thứ con trai không biết nhường con gái.

- Ngu gì mà nhường khi mình gặp phải một “con cọp cái” sổ chuồng đang đi lang thang ngoài đường.

Lời thằng Quyền nói càng làm cho Ngọc Quý tức nghẹn đến cổ họng. Nhỏ bầm bụng tự ngăn mình không đầu khẩu thêm với nó nữa mà ngậm hằm hừ “Cứ chờ đấy...thằng ranh con”

6. Chương 6

Cũng như mọi lần, bữa nay Ngọc Quý lại thích đi ăn hàng rong. Tuy nhiên, nhỏ không thể gạ gãm được ai để theo đuôi. Rủ thằng Quyền đi ư? Nó làm quái gì mà có tiền, rồi lại phải bao nó nữa. Từ trong nhà, Ngọc Quý nhóng mắt nhìn ra đường phố chiều thứ bảy tấp nập mà cõi lòng nhấp nhõm. Tuy chưa hề nghĩ đến chuyện sẽ kết mô đen với một đứa bạn để có thể đi chơi chung nhưng Ngọc Quý cũng thích vui lắm! mà làm sao nhỏ ngồi nhà xem tivi được kia chứ khi hai người anh trai đã trốn nhỏ để đi chơi với bạn gái. Còn thằng Quyền thì cứ túc trực mãi bên chiếc máy điện thoại nói chuyện rì rầm với một đứa bạn nhóc tí nào đấy. Rõ là buồn chán khi phải ngồi ở nhà trong lúc này, nó thấy cả một “cõi lòng trống vắng”. Ngọc Quý đi ra đi vào rồi quyết định thay quần áo. Cô bé diện một bộ đồ trông thật bụi, lén đẩy “con chiến mã” của thằng Quyền ra khỏi nhà rồi ngồi lên đạp đi. Nhìn Ngọc Quý lúc này giống y con trai với cái đầu tóc tém và dáng dấp hơi nghịch ngợm. Nhỏ thông dong dạo vài vòng trên phố rồi tấp vào một tụ điểm ca nhạc có quần cáo rầm rộ các thần tượng mà nhỏ đang ái mộ. Chén lẩn trong lớp người đông đảo, Ngọc Quý cố nhóng mắt xem có thấy ai trong hai ông anh của mình không. Bởi cô bé biết họ rất mê nhạc, nhất là Quân. Tìm mãi, mỗi cổ lại khác nước Ngọc Quý đành lẩn mò ra bên ngoài mua một hộp sữa đậu nành uống. Trong lúc đang giải khát, cô bé bỗng sáng mắt khi trông thấy một đôi trai gái đi qua. Chẳng phải là ông anh thứ hai của nhỏ đó sao? Bám theo ngay đúng là “buồn ngủ gặp chiếu manh” rồi. Không chần chờ, Ngọc Quý vất vỏ hộp sữa đang nhẹ tên rồi len lỏi trong rừng người đang mỗi lúc một đông. Rất khó khăn, nhỏ mới bắt kịp “đối tượng” thì... ô hay không phải là anh Quân mà người nào đó có nét mặt rất giống. Ngọc Quý khựng lại rồi chưng hửng với một chút hổ thẹn. Suýt chút nữa thì què mặt giữa đám đông nếu như nhỏ không kềm chế được tiếng kêu. Chẳng còn lòng dạ nào để nghe nhạc nữa, Ngọc Quý rời khỏi tụ điểm tiếp tục đạp xe một mình trên các ngã đường mà nhỏ muốn đi qua. Đến chỗ bán gói cuốn, nhỏ cảm thấy thèm nên tấp vô xơi liền một hơi hơn nửa chục khiến khi đứng dậy nhỏ nghe no căng cả bụng.

Bây giờ thì cô bé không muốn đi đến bất cứ một nơi nào nữa mà chỉ thích về nhà nằm dài trên salon cãi lộn với thằng Quyền. Có thể giờ này nó vẫn còn đang trực chiếc máy điện thoại để tán gẫu cùng đám bạn vì không biết phải làm gì khi ở nhà một mình. Ngọc Quý vừa nghĩ đến thằng em, vừa điều khiển chiếc xe theo lộ trình trở về nhà. Ngang qua một khúc đường hơi vắng nhỏ chợt bị tốp con tai chặn lại. Thằng có bộ mặt đáng ghét nhất tới trước đầu xe của Ngọc Quý hát hăm:

- Ê... có tiền không? Móc túi đưa đây.

Biết mình gặp phải bọn côn đồ trấn lột. Ngọc Quý không dám tỏ ra bướng bỉnh như vốn có. Nhỏ ấp úng:

- Tui không có.

Một tên với vóc dáng nhỏ thó, nhưng trông cũng rất cô hồn cười nham nhở, chống nạnh một bên hông:

- Không có tiền mà cũng đi dạo phố nữa sao. Mày là con gái ... hay con trai.

Không đợi cho Ngọc Quý kịp đáp lại, một tên nữa đưa tay lên má nhỏ, rờ nhanh một cái:

- Hề... hề... mịn màng như vậy thì phải là con gái rồi, nhưng sao mày lại ăn mặc giống con trai quá vậy? Bộ tính giả làm pêđê hả?

Bị xúc phạm nặng nề cơn giận của Ngọc Quý ùng ùng nổi lên, nhưng cô bé đã kịp nén nó lại khi đảo mắt nhìn thấy chung quanh có tới bốn, năm thằng “đầu trâu, mặt ngựa”. Liệu một mình Ngọc Quý có chống cự nổi với chúng nếu như nhỏ động thủ? Chẳng lẽ mang võ nghệ đây người lại để bị ăn hiếp hay sao? Những ý nghĩ dằng co làm cô bé không biết phải phản ứng ra sao? Trong lúc đó thì bọn du thủ, du thực kia lại chẳng để cho Ngọc Quý có thời gian đối phó. Chúng xúm vào nắm lấy ghi đông xe như thể muốn cướp nó khỏi tay cô bé:

- Không tiền thì để chiếc xe này lại đây. Chắc đem cầm cũng được một hai trăm ngàn gì đó.

Nghe nói, Ngọc Quý tái mặt hét ầm lên:

- Cướp... cướp...

Tức thì cô bé bị lãnh một cái tát như trời giáng vào má phải té ngối bệt xuống đường, cùng chiếc xe đạp đè lên người. Trước nguy cơ ập đến bất ngờ này, Ngọc Quý chỉ còn biết run rẩy mà quên mất việc mình có thể

đem võ nghệ ra mở đường thoát. Trong lúc Ngọc Quý thầm than khổ thì bỗng đâu xuất hiện cứu tinh. Đó là một tốp nam, nữ khoảng gần chục người vừa đi học ngoại ngữ về nghe tiếng kêu của nhỏ liền chạy đến cứu nguy. Dưới ánh sáng của ngọn đèn đường, Ngọc Quý nhận ra một nét mặt hơi quen. Nhưng vì không kịp định thần nhớ mà chỉ nói được mỗi tiếng “cám ơn” khi các ân nhân của mình quay đi.

Đạp xe nhanh về nhà với bộ y phục bị dầy bẩn, Ngọc Quý còn đung mắt thẳng em trai ở trước sân. Nó hoạch hộc:

- Sao chị lại “đánh cắp” chiếc xe của tui làm phương tiện này giờ.

Đang bực bội, Ngọc Quý nói dầm dề:

- Tao mà thèm đánh cắp à. Làm như chiếc xe của mày quý lắm vậy, nó xui xẻo bỏ mẹ đi.

Thằng Quyền trợn mắt lên:

- Tại bà là con gái ngồi lên nên nó mới không gặp hên đó! Liệu chiếc xe của tui có còn lành hoẵng như cũ không?

Vừa hỏi, thằng Quyền vừa chộp lấy chiếc xe của mình xem xét. Mặc dù ngọn đèn ở trước sân không được sáng nhưng nó vẫn phát hiện ra điều bất bình thường của chiếc xe.

- Sao cái cổ của nó méo xẹo qua một bên vậy? Lại còn bị trầy mấy chỗ nữa.

Trước thái độ khá căng thẳng của thằng em, Ngọc Quý bèn tìm cách nói dối:

- Thì tại ta chạy xê của nhà mi không quen nên bị té. Hư hỏng chút xíu có gì là quan trọng lắm đâu.

Nói rồi Ngọc Quý nguây nguẩy bỏ đi vô nhà, nhưng nhỏ đã bị thằng Quyền kéo lại. Nó ra mặt bắt đền:

- Quang trọng hay không chị cũng phải đem sửa lại cho tui.

- Nhưng bây giờ tối rồi đâu còn tiệm nào mở cửa.

- Thì sáng mai... chị mà trốn chạy trách nhiệm tui quyết không để yên.

Thấy thằng em cứ khẳng khẳng làm khó mình, Ngọc Quý tức tối để rơi ra vài giọt nước mắt. Nhỏ đưa tay lên quệt ngang chỗ bị tát đau hồi này.

- Hừm... chiếc xe của mi mà đáng giá bằng cái mạng của ta sao.

Lúc này thằng Quyền mới chột lưu tâm đến hình hài của chị. Nó chớp mắt lia lịa:

- Mạng của chị thì bị làm sao chứ?

Thốt nhiên Ngọc Quý nức nở lên vì nhớ lại những sự kiện mà mình vừa trải qua ngoài đường phố. Đã có bao giờ nhỏ bị tát đau đến thế chứ! Vậy hồi này cái thằng khốn kiếp ấy dám ban cho Ngọc Quý một bạt tai, đến giờ vẫn còn rất bồng cả má. Chưa hết, nhỏ còn bị xô té... còn bị chúng buông lời xàm xỡ... Ôi, nếu không gặp được những người tốt bụng giải cứu thì chẳng biết giờ này cô bé có về được đến nhà không? Thế mà thằng em út của Ngọc Quý còn tỏ thái độ dừng dừng... Ồ, không... nó đâu có biết được những điều mà chị nó không thể nói thật ra.

Đưa bàn tay lên má, Ngọc Quý cố che để thằng Quyền đừng nhìn thấy dấu vết vẫn còn in đỏ ở nơi đó. Nhỏ mong muốn thoát khỏi cặp mắt nó để biến nhanh về phòng:

- Mi thấy ta còn đi được bằng cả hai chân là may mắn lắm rồi. Không mừng hộ cho ta còn ở đó mà thắc mắt hả. Chắc mi muốn ta bị què chân chẳng?

Thấy chị gái khóc thằng Quyền cũng không nỡ làm khó nữa, nó nhìn Ngọc Quý bằng ánh mắt dịu hơn:

- Ai mà muốn chị gặp nạn hồi nào đâu. Toàn nghĩ oan cho người ta... Chẳng qua là tại em nóng ruột chiếc xe chứ bộ.

Vì muốn cho im chuyện, Ngọc Quý đành phải hứa: gio no ca di oie

- Sáng mai mi cứ dắt nó đi sửa, tốn bao nhiêu ta sẽ chi tiền ra.

Không biết nghĩ sao, thằng Quyền bỗng xua tay:

- Thôi không bắt đền chị nữa đâu, em tự sửa được rồi.

Nét mặt Ngọc Quý tươi hơn được một chút:

- Ta cảm ơn lòng tốt của nhà mi trước đó. Có dịp ta sẽ rủ nhà mi đi ăn.

Nói xong, Ngọc Quý biến nhanh lên cầu thang mà không đợi thằng Quyền kịp tỏ thái độ gì thêm nữa.

Lúc này chuông đồng hồ vô tình thông thả điểm bảy tiếng. Nó cảm nhận sự vô tư đến kỳ diệu trong khoảnh khắc đó và lòng nó chợt dịu lại, quên hết mọi chuyện phiền muộn xảy ra hồi chiều.

7. Chương 7

Lần đầu tiên trong đời Ngọc Quý bắt bộ não của mình phải suy nghĩ thật nhiều. Sau cái sự kiện bị cô bé chọc ghẹo trên đường phố, Ngọc Quý thấy mình như đã thực sự lớn hẳn, không còn bày ra trò nghịch ngợm để vùi tiền hoặc “theo đuôi” làm vướng bận các anh. Ngay cả việc cãi nhau với thằng Quyền cũng không xảy ra dù trước đó hai chị em đấu khẩu nhau như cơm bữa. Hằng ngày sau những giờ cần cho việc học và phụ giúp mẹ công việc vặt vãnh trong nhà thì Ngọc Quý lại thu mình vào một nơi nào đó với thái độ suy tư lạ lẫm chưa từng có. Dường như cô bé đang cố nhớ lại buổi tối mình bị bọn côn đồ bắt nạt. Và trong tập người giải thoát cho Ngọc Quý có một giọng quen thuộc mà nhỏ không thể nhớ mình đã từng gặp ở đâu. Bóp trán, động não mãi tới ngày vài ngày sau cô bé mới dám khẳng định đó chính là kẻ mà mình đã một lần “thượng cẳng chân, hạ cẳng tay” giữa đường phố dạo nào.

Nhưng sau bữa đó Ngọc Quý thấy hấn phần công lại mấy tên trấn lột kia dữ dội lắm mà. Hấn ra tay làm việc nghĩa dù bộ dạng trông rất thư sinh, yếu đuối. Bằng chứng là hấn đã đích thân lao tới kéo Ngọc Quý đứng lên khỏi cái chỗ mà nhỏ bị xô té. Còn dựng cả chiếc xe đạp bị ngã đổ rồi trấn an bằng tia mắt rất hiền lành. Nghĩa cử ấy làm sao mà Ngọc Quý có thể quên cho đành, nhỏ thấy day dứt chuyện mình đã đối xử không tốt với kẻ đó ngày trước để giờ phải chịu nhận ân người. Đúng là một câu chuyện rất buồn cười, kẻ bị Ngọc Quý đánh lại ra tay cứu cô bé. Mà dường như Ngọc Quý còn biết được tên của hấn nữa. Cô bé nhớ không nhầm đã nghe ai đó gọi hấn là Tuấn... một cái tên nghe đâu có vẻ là yếu đuối gì. Nhưng sao hấn lại để cho Ngọc Quý đánh giữa đường? Một sự nhường nhịn đáng khen đây, hay còn một nguyên do nào khác nữa?

Không thể lý giải được, Ngọc Quý bèn thở dài gây chú ý cho anh trai. Quân đang đọc sách gần đó ngược lên hỏi:

- Đang thương nhớ ai mà ngó mặt khờ khạo vậy em gái?

Ngọc Quý giật mình thoát ra khỏi dòng suy nghĩ vẩn vơ. Nhỏ cười ngượng với anh trai:

- Đâu có. Em đang đ»™ng não sáng tác một bài thơ.

Quân nhìn em gái bằng ánh mắt lạ lẫm:

- Anh có nghe lầm không đó nhỏ?

- Không lầm đâu. Em nói thiệt mà.

- Nhưng em có ý muốn làm thi sĩ tự bao giờ? Anh nhớ em gái anh vẫn luôn ưa những hoạt động về tay chân mạnh mẽ kia mà!

Ngọc Quý cắn móng tay tỏ vẻ e thẹn mà xưa nay chưa từng thấy ở cô bé.

- Thì cũng có lúc em nhớ mình là con gái chứ anh.

Quân lộ nét ngạc nhiên:

- Một sự kiện lạ vừa xảy ra trong năm hai ngàn đó nghe.

Quý mắc cỡ quay mặt đi:

- Cái anh này kì cục thiệt. Chuyện có thể mà cũng làm người ta quê.

Quân bẹo cằm Ngọc Quý:

- Kể kì cục là em chứ không phải là anh đâu. Đang khi không là con gái lại khăng khăng phản đối đòi làm con trai, để né tránh công việc nội trợ. Giờ bỗng nhiên lại muốn trở về làm con gái... Nè, có phải em vừa phát hiện ra một tên tiểu tử nào đó dễ thương nên sực nhớ lại mình...?

Chưa hiểu ý anh muốn nói gì, song Ngọc Quý đã la ầm lên:

- Anh trông gà hoá cuốc rồi... Làm chi mà hạch sách em dữ vậy? Em là con gái thì muôn thuở vẫn là con gái có gì đâu.

- Thôi đừng có đánh trống lảng nữa cô nương ơi, không qua mặt được các anh đâu. Nào... nói nghe coi, vấn đề gì đang làm em thay đổi.

Tự nhiên bị anh trai gạn hỏi, Ngọc Quý chẳng biết phải dấu diếm cách nào nên nói ấp a ấp úng như người đang ngậm kẹo:

- Anh... anh tò mò...v ừa thôi. Em thay đổi gì đâu ngoài... dự tính làm mấy câu thơ gửi dự thi “Mực Tím”.

Có lẽ thấy ý định của em gái hợp gu với sở trường của mình nên ánh mắt Quân lóe lên mơ màng:

- Vậy nhỏ đã làm được chưa? Có cần phải gợi ý hay không?

Ngọc Quý khẽ gõ nhẹ tay lên bờ môi, côi lòng như bị gió cuốn, mây trôi.

- Em đã làm được một bài ngũ ngôn tứ tuyệt rồi, nhưng chẳng biết có thể gửi đi được không?

Quân động viên:

- Đọc cho anh nghe đi. Nếu sai anh sẽ sửa dùm cho.

Nhưng Ngọc Quý đã lắc đầu nguây nguẩy không chịu:

- Thôi mắc cỡ lắm! Lỡ không hay anh lại cười nhạo em làm sao.

- Không có chuyện đó đâu, anh là anh của em chứ bộ.

- Nhưng em sợ rằng...

- Sợ cái gì? Nếu muốn làm thi sĩ thì trước tiên phải ọi người thưởng thức tài năng của mình.

Ngọc Quý vội lè lưỡi:

- Eo ôi!

Quân vuốt mũi em gái mắng.

- Làm việc gì cũng phải bạo dạn lên thì mới có thể thành công được. Đừng có nửa gan rồi nửa nhát sẽ bị con ma nó theo đuôi phá hỏng nhỏ đó.

Rồi cậu khuyến khích thêm:

- Nếu không đọc thì hãy viết ra giấy cho anh xem đi.

Đến đây thì Ngọc Quý thật sự bối rối vì cái tội nói dóc. Bởi đã có bao giờ cô bé nặn ra được câu thơ nào đâu chứ, ngay cả chính một đoạn văn xuôi Ngọc Quý còn phải copy bạn mình nữa là... Ôi, biết điều chỉnh lại lời nói thế nào? Cô bé cắn môi một cái thật đau và chợt nhớ ra câu thơ vừa đọc đâu đó trong tờ mực tím lúc ban sáng. Cô bé khẽ đẩy ra giọng ngâm thơ:

“Tuổi hồn nhiên biến mất

Lòng thiếu nữ băng khuâng

Tim hồng đêm thốn thức

Giấc mộng thấy bóng người...”

Vừa dứt câu Ngọc Quý đã bật hỏi anh:

- Thế nào hả anh Quân, không đến nỗi ẹ lắm chứ?

Quân nhìn em gái trân trân:

- Không ẹ. Nhưng ý tứ của bốn câu thơ này không phù hợp với tâm trạng của lứa tuổi như em.

Vì còn rất trẻ con nên Ngọc Quý trề môi:

- Anh khó tính. Không chê cũng không khen... thì đòi làm giám khảo thế nào được. Bài thơ hay như vậy mà...

Quân bỗng hỏi vặn lại:

- Em thấy hay ở chỗ nào?

Ngọc Quý tỏ ra sành sỏi:

- Ở chỗ... mà thôi khó nói lắm! Ai lại đem phơi bày ruột gan của mình ra cho kẻ khác thấy bao giờ.

Không ngờ Quân chớp lấy câu trả lời lập lờ ấy:

- Nói mau lên! Hãy khai nhận để được sự cảm thông đi.

- Nhưng em có làm gì...?

- Ai dám tin nếu như nhỏ đích thị là tác giả của bài thơ hồi nãy.

- Thì sao nào?

Quân nói mạch lạc rõ ràng:

- Thường thì cảm hứng vẫn đi đôi với tâm trạng. Theo anh, em đang bắt đầu xâm nhập vào thế giới của người lớn rồi phải không?

Đôi má Ngọc Quý thoáng ửng hồng lên, nhỏ không dám nhìn anh mà quay mặt đi hướng khác:

- Em không biết.

Quân khai thác dụ dằng:

- Chẳng phải từ nãy giờ em đã để lộ ra những bí mật của lòng mình rồi sao Ngọc Quý?

Biết không thể giữ kín được những gì đang xoáy động trong tâm tư, Ngọc Quý đành phải chọn người anh này để thổ lộ sau cái lườm thật dài:

- Thôi đừng có “hỏi cung” em liên tục nữa mà. Để em nói...

Quân đưa bàn tay lên chặn lại:

- Không cần thiết nếu như em miễn cưỡng.

Ngọc Quý xùi mặt xuống, giọng đã có phần bướng.

- Miễn cưỡng em cũng nói...

- Anh không muốn nghe đâu.

- Em sẽ hét lớn vào tai anh

- Anh đã thử sẵn hai cục bông gòn thật to nhét lại rồi.

- Bộ em không biết gỡ nó ra quăng hả?

Đầu khẩu tới đây thì hốt mắt của Ngọc Quý đã long lanh giọt nước khiến Quân phải dừng lại dõ dằn:

- Coi... bản lĩnh em lúc trước đã vất đâu hết rồi. Đừng có khóc nghe chưa nhỏ, anh đã bỏ bông gòn ra rồi đây.

Ngọc Quý sát lại bên anh trai như sợ có người nghe lỏm:

- Anh Quân nè, nếu mình hay nghĩ tới một người nào đó có phải là...
- Nan y... rồi...

Quân chặn lời ngang bằng tiếng kêu thảng thốt khiến Ngọc Quý phải thót tim lo sợ. Cô bé lắc tay anh lia lịa:

- Anh nói cái gì ghê gớm vậy?

Quân lăm lăm ánh mắt quan sát em:

- Không phải chỉ là ghê gớm đâu mà còn khủng khiếp nữa. Năm nay nhỏ được bao nhiêu tuổi?

Ngọc Quý đáp như máy:

- Gần mười sáu...
- Cân nặng bao nhiêu ký?

Ngó bộ dạng nghiêm trọng của anh Ngọc Quý không dám chần chờ:

- Bốn mươi lăm kí, chiều ột mét sáu mươi...

Tới đây thì Quân phá lên cười, điệu bộ khá khôi hài:

- Hà... hà... mới bấy nhiêu mà đã bày đặt nghĩ tới người khác rồi ư ? Phạm vào tội hình sự không ai cứu được đâu cô bé.

Biết anh đùa nên Ngọc Quý cãi lời tới tấp:

- Oan cho em lắm “nhị ca” ơi! Em chưa hề phạm tội... mà có phạm tội thì cũng nhẹ hều à.

Quân làm bộ quát tướng:

- Mau kể ra cho anh biết đường mà phán quyết. Cấm giấu một điều gì.

Rồi cậu tỏ thái độ rất ân cần với Ngọc Quý khiến cô bé tuân tưng kể lại mọi chuyện cho anh nghe. Từ vụ đánh người tới việc bị người đánh, Ngọc Quý đã can đảm thổ lộ hết. Cô bé liền bị anh khiển trách:

- Những việc xảy ra đều do em gây nên. Lẽ ra là con gái em phải mềm mỏng, thủy mị, không ra đường một mình vào ban đêm để rồi gặp sự cố.

Biết lỗi, Ngọc Quý khẽ cúi đầu lí nhí:

- Anh đừng có nói lại những chuyện về em ột ai biết nhé! Nhất là thằng Quyền, nó sẽ có cớ để mà trêu chọc em suốt ngày luôn đó.

Vốn ít nói nhất trong số anh em trong nhà nên Quân chỉ thoáng cười:

- Anh không hứa nhưng anh cũng không phải là người lẻo mép.

Ngọc Quý thở nhẹ nhàng:

- Thế là em yên tâm rồi.
- Chưa yên đâu nhỏ ơi! Từ nay đi đâu thì phải nên cẩn trọng đó. Nhớ là đừng có đem mấy đường quyền học được để đi ăn hiếp người ta nữa nghe chưa. Không phải ai cũng biết nhường nhịn như tên con trai nào đó đâu!

Lời nhắc nhở làm cho Ngọc Quý thấy hổ thẹn vô kể bởi những hành động đã trót gây ra. Nhất là khi gặp lại tên con trai nhỏ đã bị đánh một thoi, chẳng biết hấn có nhận ra được Ngọc Quý hay vô tình rồi quên bém. Một nỗi buồn nữa lại ập đến làm gương mặt khá xinh của cô bé khẽ chau lại. Quân chú ý quan sát nên phát hiện được bèn thọc sâu dòng suy nghĩ nông cạn của em:

- Nếu anh đoán không sai thì nhỏ em gái nghịch ngợm của anh đang bị kẻ nào đó khống chế về tư tưởng.

Ngọc Quý tròn mắt đáp:

- Anh dùng từ gì mà nghe kinh khiếp vậy. Em chỉ thấy áy náy việc đánh người rồi lại thọ ân thôi.
- Nhưng bây giờ sự thể đã rồi... Em hãy làm những điều tốt mà bù đắp lại.
- Anh Quân à, em muốn gặp tên con trai ấy để xin lỗi.

Giọng nói của Quân hơi dí dỏm:

- Cứ chờ đợi. Bởi vì trái đất tròn...và thành phố này cũng không rộng lắm đâu.
- Không biết hẳn có giận em không?

Quân bèn nhạo:

- Hẳn đã được em đền bù cho thoi kệo, ăn xong rồi còn giận cái gì.

Ngọc Quý chợt đặt ra câu hỏi:

- Nếu anh ở trong tình cảnh của hẳn lúc ấy, anh có hiền như vậy không?

Quân hóm hỉnh:

- Còn hơn hẳn gấp mười lần. Anh sẽ đưa mặt cho cô gái đó đầm thoải mái, chừng nào cô ta cảm thấy không thể xuất chiêu được mới thôi.
- Như vậy thì bộ mặt anh tan nát như tương rồi con gì.
- Nhường nhịn con gái là một thứ hạnh phúc đấy.
- Hành động của anh đạt kỉ lục thế giới rồi đó anh Ba ạ.

Câu chuyện của Quân và Ngọc Quý lọt vào tai thằng Quyền từ bao giờ chẳng biết. Nó từ phòng ăn thò đầu sang với quả bom to tướng trên tay:

- Chuyện cơ mật mà sao nói lớn quá vậy? Làm thằng nhỏ này nghe hết rồi.

Quân mắng thay cho Ngọc Quý:

- Nghe hết rồi thì đóng nút tai lại. Là con trai cũng đừng nên lăm điều.

Thằng Quyền vừa nhai bom rào rào vừa to tiếng:

- Bữa nay anh bệnh “bà chẳng lửa” này quá ha. Em nhớ ngày mừng tám tháng ba qua rồi mà...

Quân vẫn luôn là người cưng Ngọc Quý nhất nhà nên tìm lời đối đáp:

- Không phải chỉ có ngày tám tháng ba mới nể nang phụ nữ. Nếu em đã nghe rõ câu chuyện rồi thì nên bắt chước tên con trai lịch thiệp ấy đi.

Nhưng thằng Quyền đã nuốt chửng miếng bom trong miệng rồi bĩu môi:

- Còn lâu em mới học đòi. Có là thằng ngu mới đưa mặt cho người ta đánh đấm. Con gái thời nay không phải là loại dễ thương đâu...

8. Chương 8

Không tranh cãi với thằng Quyền như mọi khi, Ngọc Quý bỏ đi lên lầu thì đụng phải anh trai cả đang đi xuống. Nhìn mái tóc được chải chuốt nhưng bóng mượt của Quang, cô bé không ngăn được câu nói:

- Em đoán không sai hôm nay anh lại có hẹn với chị Huệ.
- Trật lất rồi nhỏ ạ. Anh đang có việc cần đây. – Quang xua tay, tỏ ra vội vã.

Vì đang muốn nhờ anh mua dùm đôi giày nên Ngọc Quý đã chặn đường.

- Khoan đi đã anh Quang.

- Gì nữa đây? Bộ muốn xin tiền hả?

Tự ái, lớp da mặt của Ngọc Quý nóng ran lên. Cô bé nói lấy:

- Hừ. Cứ hễ muốn gặp anh là nhất thiết phải xin tiền hả?

Thấy em gái có vẻ giận. Quang vội cười xòa:

- Thì anh rút kinh nghiệm ở những lần trước mà.

Ngọc Quý quay ra nhìn sang hướng khác, môi cong lên hờn giận:

- Nhưng hôm nay em không có ý định để xin xỏ.

Quang đứng dựa người vào thành cầu thang, khẽ chớp mắt ngó em:

- Vấn đề gì khiến cho “muội” giữ chân huynh?

Đang âm ỉ, Ngọc Quý chẳng thể nào cười được nên bộ mặt rất khó nhìn:

- Bây giờ thì... không cần.

Vì vội việc riêng không có thời gian năn nỉ, Quang quay lưng vừa đi vừa nói:

- Không cần thì để lúc khác anh em mình trò chuyện vậy. Anh vừa nhận được tin báo qua điện thoại là...

Ngọc Quý hét toáng lên chặn đứng câu chuyện của anh trai:

- Là trời sắp anh cũng không thể coi thường em như thế được.

Quang ngơ ngác trước những biến đổi bất ngờ này.

- Nhưng trời có sắp đâu, và anh cũng có coi thường em hồi nào đâu. Chỉ tại em biểu không cần.

Ngọc Quý giãy nảy trên thang lầu:

- Con trai các anh quả là chẳng hấp thụ được chút thông minh, tinh tế nào của trời đất. Hèn chi, không ai hiểu được tính tình con gái.

Tự nhiên bị chê bai, Quang không thể không phản ứng. Cậu giả làm mặt nghiêm:

- Nè nhỏ. Không được láo với các anh như vậy. Liệu cái đầu của em có lớn hơn người khác không?

Niềm kiêu hãnh trong Ngọc Quý trỗi lên. Tuy nhiên cô bé cũng dè chừng anh.

- Nếu như ở lứa tuổi em, em cam đoan chẳng thua ai.

Quang đá lông nheo:

- Trả lời cũng khôn đấy. Tưởng em không nể mặt cả hai ông anh thì có họa lớn rồi. Mà thôi...nhỏ hãy để cho anh đến nhà Huệ coi sao. Nghe nói thằng em trai của cô ấy bị một tốp du côn trả thù đến phải nằm bệnh viện.

Câu chuyện của Quang vừa thổ lộ gây nổi tò mò tột độ cho Ngọc Quý. Nhưng cô bé cố làm bộ đứng đưng:

- Thế ư? Chuyện xảy ra đã lâu chưa?

Quang sốt ruột nhìn đồng hồ:

- Mới tối hôm qua, trong lúc đi học ở trung tâm ngoại ngữ về.

Ngọc Quý hơi bạnh miệng:

- Chắc em của chị Huệ thuộc thành phần cá biệt, hay đánh lộn ngoài đường.

- Ngược lại với lời suy đoán của em rồi. Anh không bệnh vực, nhưng thật sự em trai của Huệ rất ngoan và dễ mến. Nếu có dịp... anh sẽ đưa em tới làm quen.

Ý tốt của Quang bị em gái trù trâm chặn lên, cô ngừng nghĩnh lắc lư cả thân hình:

- Thôi em không thêm...

- Đừng có nói vậy kéo sau này ân hận đó! Cậu Tuấn rất là tốt...

Ngọc Quý dần thêm một câu nghe thật chói tai:

- Con trai là cái đinh trong mắt của con gái, ai dại gì mà vướng phải?

Nói tới đây cô bé láu lỉnh mới chịu buông tha cho anh trai trở về phòng với những suy nghĩ với vắn của mình. Ô, lúc này anh của mình vừa mới bảo em của chị Huệ tên là gì cà? Hình như... có vẻ giống tên kẻ đã cứu mình trên phố. Nhưng sao lại trùng lặp như thế nhỉ? Ôi... mình đã nghĩ nhiều đến hắn để làm chi. Ngọc Quý gạt phăng mọi tư tưởng không đâu, song cô bé chẳng thể ôm gối nằm im được vì những câu nói của anh trai cứ lộn vờn trong đầu. “Em của chị Huệ bị một tốp du côn đánh trả thù...”. “Nhưng hắn làm cái gì để đến nông nổi như thế chứ?” “nguy hiểm đến độ phải vào nằm bệnh viện hay sao?”. Rõ đáng đời...cho những kẻ thích dùng sức mạnh. Ngọc Quý chưa kịp hả hê với câu mắng thăm trong bụng thì chợt nhớ lại trước kia mình cũng đã từng sai phạm một lần. Điều khó thể giải thích là cô bé thuộc vào hạng quần thoa, thế mà vấn đề trái mắt ấy lại xảy ra biết phân bua làm sao chứ! May mà câu chuyện chỉ qua đường, chứ nếu không Ngọc Quý sẽ què mắt tới chùng nào.

- Lẩn thần chán, cô bé chớp mắt được một hồi, song tiếng chuông điện thoại đổ bên ngoài đã đánh thức Ngọc Quý. Toan nhồm dậy, nhưng thấy thằng Quyền nhắc máy, Ngọc Quý lại nằm xuống. Cô bé nghe nó nói chuyện oang oang như cãi nhau thì lại bực mình.

- Làm ơn giảm bớt âm thanh lại giùm ta đi thằng ranh.

Nhưng có ý trên Ngọc Quý, thằng Quyền càng vượn lớn khiến bà chị nó phải nổi giận rồi giường đến giành lấy chiếc điện thoại úp xuống:

- Không nói năng gì hết, muốn thủng cả tai của ta rồi.

Bị cắt ngang câu chuyện đàm thoại với bạn, thằng Quyền không thể lặn yên. Nó chống nạnh ngang hông rồi la:

- Sao dạo này bà chị của tui khó tính, khó nết vậy? Cứ như là...

Không để cho thằng em ví von mình, Ngọc Quý nhét “con cóc” vào miệng nó:

- Im hòng ngay kéo ta đây không nể tình mi là tiểu đệ đâu. “Nọc ong” dạo này độc lắm đó!

Như mọi khi thằng Quyền không biết điều, song hôm nay nó dễ dàng bị khống chế:

- Thôi “ong” đã bay ra thì tui không nói nữa.

- Tốt. Cho mi cây kẹo chocolate này, ăn đi để nó khỏi có rồi rồi cái mồm.

Thằng Quyền lấy cây kẹo nhưng ra ý chưa hài lòng, nó xòe bàn tay phía bên kia:

- Chị có tiền không? Cho tiểu đệ xin ít ngàn đi.

Ngọc Quý nhướn xéch một bên mắt:

- Mi xin lắm chỗ rồi. Ta có phải là cái kho đựng bạc đâu. Hãy đi mà “móc túi” anh cả với anh hai...

Nghe chị nói, thằng Quyền nhóng mắt nhìn xuống lầu bên dưới rồi lộ ra vẻ thất vọng:

- Chẳng thấy bóng ai cả. Đi hết sạch sành sanh rồi.

Thái độ của thằng em ưa chống đối làm Ngọc Quý phải bị miệng mà cười. Cô bé lặp lại chất giọng đầy chế cợt:

- Đi hết rồi thì ráng mà ngồi đợi. Giữa mi và ta không thể chia xẻ được điều gì cả.

Thằng Quyền ngó chị gái ngần ngừ:

- Chuyện này là do chị tự gây ra. Từ nay chị đừng có mong đệ giúp đỡ.

Những tưởng Ngọc Quý sẽ kéo lại năn nỉ, nên thằng Quyền quay phắt đi. Nào ngờ nó bị bà chị đứng đưng đưa mắt nhìn khiến lòng tự trọng phải phình lên to tướng. Nó bắt buộc bước thẳng xuống bên dưới mà không thể ngoảnh đầu lại dù rất muốn được nghe một tiếng gọi dừng chân.

Sáng nay vừa thức dậy lại thấy anh cả đứng trước gương, Ngọc Quý không thể bỏ qua nỗi thắc mắc:

- Sao dạo này anh làm dáng quá thể vậy? Lại có việc bận phải không?

Nhìn bóng em gái được tấm kiếng phản lên trước tầm mắt, Quang không giấu được cái thót người:

- Nhỏ đã dậy rồi à? Em làm anh lo quá, chỉ sợ phá đám.

Nếu không nghe những lời ghép tội như thế Ngọc Quý đã chẳng quan tâm đến vì hôm nay cô bé có rất nhiều bài vở phải làm. Đằng này, Quang lại tự đưa mình vào cái rọ của em. Ngọc Quý đứng chống tay ngăm ngía anh:

- Mới sáng sớm mà đã hẹn với bạn gái rồi ư?

Không muốn cho Ngọc Quý hiểu lầm rồi phá đám mình, Quang phân bua thật sự:

- Không phải hẹn mà là anh đi thăm người bệnh. Em của Huệ bị thương trầm trọng lắm nhỏ à.

Thoáng rung động vì một chút tình người, Ngọc Quý làm bộ tỉnh:

- Em thấy anh chưa đi làm rể mà đã có vẻ quan tâm, gần bó với người nhà người ra nhiều rồi đấy.

Quang liền cười để khỏa lấp:

- Thì chỗ... tình cảm đậm đà mà.

Bất ngờ Ngọc Quý có ý định:

- Cho em đi thăm “nạn nhân” đặc biệt của anh với.

Quang vội chối:

- Bệnh viện không phải là nhà hàng đặc sản đâu mà đòi theo.

Bờ môi Ngọc Quý khê bĩu ra:

- Hứ. Cứ làm như lúc nào người ta cũng đòi ăn uống vậy.

- Thì anh nói theo kinh nghiệm thu nhập được, chứ không hề nghĩ xấu về em.

Ngọc Quý vẫn bắt bẻ:

- Không xấu nhưng cũng chẳng tốt được chút nào.

Quang búng vào chiếc mũi khá cao của em gái mình một cái, giọng vui vẻ:

- Lý sự vừa thôi cô nương ạ. Để yên cho anh đi thăm em của Huệ, khi về nhất định sẽ có quà cho em.

- Không thèm.

- Chuyện lạ đó! Thế nhỏ muốn gì?

Ngọc Quý đưa hai ngón tay lên:

- Vừa muốn đi ăn mà cũng vừa muốn có cả quà.

Quang kêu trời:

- Vậy mà còn không chịu nhận là xấu hử. Bí mật cho nhỏ biết dạo này túi tiền của anh “héo” lắm rồi.

Không thèm thương, Ngọc Quý còn lườm ngọt:

- “Héo” hay không em không cần biết. Anh “trùm sò” hơn cả anh Quân nữa.

Quang vội vàng đính chính.

- Nó có tiền bởi nó là nghệ sĩ, đã làm ra được tiền nên lập được tài khoản riêng... còn anh...

Thấy khó nghe, Ngọc Quý bèn gạt ngang đi:

- Thôi đừng có mà phân bua nữa ông anh. Anh học kinh tế nhưng cũng được ba má chu cấp tiền dài dài đó.

Quang cố gắng giải thích:

- Nhỏ cũng phải biết thông cảm cho anh chứ. Anh đã lớn, lại có nhiều bạn bè nên cần phải giao thiệp rộng để mở mang kiến thức sau này con giúp cho ba má trong việc kinh doanh.

- Sao anh không kể ra luôn cái khoản đi chơi với bạn gái để chinh phục tình cảm? Em đoán không sai thì chuyện này cũng tốn kém vô cùng.

Câu nói mát của Ngọc Quý làm cho Quang phải xoa cười trừ:

- Biết rồi còn la lớn chi vậy cưng? Anh phải công nhận là quen con gái phiền phức không kể xiết. Nào giận hờn, lúc khóc, lúc cười... lúc mùa xuân, lúc lại ập đến mùa đông... lẫn lộn... khiến con trai tụi anh chẳng biết đầu mà lẫn.

Cử chỉ của Quang làm Ngọc Quý cười hình hích. Nhỏ hứng chí nói tiếp:

- Thế có khi nào anh phải điên lên vì bạn gái hay không?

Vô tình, Quang thú nhận:

- Tất nhiên là có rồi. Đó là cái lần Huệ bị em cho uống nước “chanh muối” tại nhà mình. Ôi, thật là khổ sở...

Ngọc Quý lộ nét ngượng:

- Bữa ấy chị ăn vạ anh dữ lắm hả?

Quang bứt bứt lỗ tai:

- Thì nhỏ hay thử hình dung xem cơn phần nộ của Huệ ra sao? Cũng may là trời đất, thiên hạ vẫn còn nguyên.

Ngọc Quý buông giọng dí dỏm:

- Xí, anh cứ làm như bạn gái của anh có tài đảo lộn cả trời đất này như Tôn Ngộ Không khi xưa vậy.

- Tuy chẳng giỏi như thế, nhưng anh có cảm tưởng khi ấy trái đất chúng ta đang đứng cũng lắc lư theo cơn giận của “nàng”.

Tiếng gõ bình...bong...của chiếc đồng hồ dưới nhà làm Quang Sực nhớ đến mục đích của mình sáng nay. Cậu vội vã:

- Thôi để anh đi kéo trẻ. Lúc nào rảnh rồi anh em mình lại mổ xẻ vấn đề này. Còn bây giờ, anh đã hẹn đón Huệ vào bệnh viện.

Nhưng Ngọc Quý đâu dễ để anh trai thoát đi mà chưa có sự đồng tình. Nhất là khi cô bé đang nảy ra ý định phải “theo đuôi” Quang thêm một chuyến.

- Nay anh Hai. Anh chưa được cấp giấy phép rời khỏi nhà đâu.

Cặp chân mày của Quang khê chau lại rồi giãn ra. Cậu vội dáo dác nhìn lại chiếc chìa khóa xe trong túi áo nhưng nó đã không còn nằm ở vị trí cũ. Thì ra Ngọc Quý nhanh tay chộp từ bao giờ.

- Trong nhà này anh chỉ ngán có mỗi mình em thôi. – Quang lắc đầu.

Nắm phần thắng trong tay, Ngọc Quý cười tươi như hoa:

- Biết thế thì ngồi đây để em đi thay quần áo.

- Để làm gì?

- Để theo anh đi vào bệnh viện.

- Nhưng anh thấy không cần thiết.

Ngọc Quý đã chu miệng nguýt:

- Không cần em cũng cứ đi.

Quang nhăn nhó gãi đầu:

- Chẳng có vấn đề gì hấp dẫn đâu.

- Em chỉ cần xem mắt tên em trai của chị Huệ thôi.

- Thế thì được. Nhưng em phải hứa là không gây khó dễ gì cho anh.

Trong lúc Ngọc Quý gật đầu thì Quang nghĩ tới chuyện trêu em:

- Nè, có tính nhờ anh ga lăng em của Huệ hay không?

Ngọc Quý vươn cao cổ:

- Ai mà thèm hần.

Nói rồi cô bé phóng vọt lên cầu thang biến mất sau khi đã ngoảnh lại nói lớn:

- Chờ em năm phút nhé!

Quang nhìn theo bóng em khẽ chặc lưỡi:

- Con nhỏ này thiệt là nghịch ngợm hơn cả con trai.

Biết không thể bỏ đi được Quang đành phải ngồi chờ trong tâm trạng thấp thỏm.

Mãi cho tới khi Ngọc Quý xuất hiện, cậu mới có thể tươi lên được:

- Nào, chúng ta đi.

Ngọc Quý chưa chịu nhanh chóng mà còn chỉ vào bộ quần áo bụi đang mặc hỏi:

- Anh coi, em diện như vậy được hay không?

Vì quá nôn nóng rời khỏi nhà nên Quang chẳng có thời gian ngắm nhìn em gái mà gật bừa:

- Đẹp rồi cô nương ạ.

Nhưng cô bé quá quắt đâu chịu nghe tiếng khen suông. Ngọc Quý bắt anh trai phải nhìn thẳng vào người mình:

- Phải nhìn em đây nè.

Cực chẳng đã, Quang đành phải chiều theo để mau chóng được thoát:

- Xinh lắm, em gái của anh mi ngon lắm.

- Liệu em có hơn chị Huệ của anh không?

Bị hỏi khó, Quang nhăn nhó:

- Con nhỏ này chuyên môn làm khó cho kẻ khác. Em là em, còn Huệ là Huệ... có sao phải so sánh làm chi. Muốn theo đuôi thì phải nhanh lên đi, anh không còn kiên nhẫn được rồi đó.

Bây giờ Ngọc Quý mới tỏ ra biết điều:

- Tuân lệnh “đại huynh”

Trả cái chìa khóa xe lại cho anh trai, Ngọc Quý nở một nụ cười hóm hỉnh ung dung theo sao Quang mặc cho cậu tha hồ bực dọc. Mà làm sao có thể vui cho được khi bên cạnh có một đứa em gái luôn bày trò phá phách người khác. Nếu lát nữa bạn gái của cậu mà trông thấy Ngọc Quý, chắc chắn cô nàng sẽ rất khóp. Bởi lẽ...đã từng bị uống “chanh muối” một lần rồi còn gì?

Cho xe chạy vòng vèo qua mấy con đường Quang chợt dừng lại trước một chợ bán trái cây, cậu bảo với Ngọc Quý:

- Mau xuống lựa dùm anh một chục cam thiệt ngon đi nhỏ.

Nhưng Ngọc Quý vẫn ngồi lì trên xe:

- Anh hãy xuống mà lựa cho vừa ý.

Quang bèn rầy:

- Nhờ một chút mà nhỏ cũng không giúp được sao.

Ngọc Quý đánh nhịp chân ở phía sau:

- Em không phải là con bé khờ khạo đâu. Từ trước tới giờ ba má vẫn thường khen em là thông minh nhất nhà, bộ anh không nhớ à?

Thầm thán phục sự cảnh giác của nhỏ em song Quang cố tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Anh chỉ nhờ em mỗi việc mua cam mà em nói năng lung tung gì vậy?

Cái miệng duyên dáng đã tỏ ra vẻ nữ tính của Ngọc Quý khẽ mỉm cười:

- Không lung tung đâu anh Hai à. Em cảnh giác tối đa vì có linh cảm mình sắp bị... cắt đuôi.

- Trời.

- Sao tự nhiên anh kêu ổng bắt tử vậy?

Quang dí ngón tay vào trán nhỏ em:

- Anh muốn kiện ổng là tại sao nhỏ Ngọc Quý lại khôn hết phần của anh. Thôi nhỏ coi xe, để anh đi lựa cam. Thăm người ta thì hải có quà chứ.

Khoái chí vì không bị mắc mưu anh trai, Ngọc Quý hớn hỏ ngồi lên xe, bụng nhủ thầm: “Con nhỏ này không dễ bị xí gạt đâu ông anh...Đừng coi thường mà sẽ bị nhiều phen chọc nữa đó!”. Chờ một lát thì Quang trở lại với bọc cam to tướng. Ngọc Quý liếc xéo anh.

- Chỉ thăm em của bạn gái anh thôi mà anh phải tốn chừng này quà.

Quang cười che bớt ngượng:

- Chỉ có hơn chục quả cam, đâu đáng bao nhiêu tiền.

Ngọc Quý chu môi ra một chút:

- Như vậy mà ít hả? Sao anh không bê luôn một thùng trái cây cho nó nhiều.

Rất bức em, nhưng ở ngoài đường nên Quang chẳng tỏ thái độ gì. Chỉ hạ giọng:

- Làm ơn cho anh sống với nhỏ. Một lát nữa về anh chở em đi ăn phở.

Ngọc Quý chẳng thèm nhìn:

- Món ấy sáng nào mà em không điếm tâm mà anh phải mang ra dụ.

- Hay anh cho nhỏ tiền?

- Bao nhiêu lận?

- Đủ ăn hàng là được rồi.

Nhưng Ngọc Quý đã chớp lấy thời cơ và vói vỉnh thứ có giá trị. Cô bé chỉ vào một cái shop quần áo bên đường.

- Em đang thích một đôi giày thể thao kiểu mới nhưng chưa có tiền mua.

Đòi hỏi của nhỏ quậy làm cho Quang phải đưa tay sờ những cọng râu còn rất măng trên mép:

- Mình đang nói chuyện ăn chứ có phải nói chuyện mặc đâu. Nhỏ chỉ giỏi làm người khác khó xử.

- Nếu khó xử thì thôi vậy. Em không cần nữa đâu. – Ngọc Quý xịu mặt.

Thế là Quang phải tốn thêm thời giờ để năn nỉ nhỏ em trái tính vì dợ bày trò trả đũa.

- Em muốn mua đôi giày thì mua. Anh không cản.

Nhìn nét mặt đã tươi lên của Ngọc Quý, cậu mới dám thở dài:

- Ôi chỉ mỗi một đứa em gái mà đã khổ như vậy, nếu như có hai ba đứa chắc mình phải điên lên quá.

Lời than vãn của Quang khiến Ngọc Quý không nín nổi tiếng cười. Nhỏ dùng tay để che miệng để anh trai khỏi ngượng. Cho đến khi chiếc xe tiếp tục chạy, cô bé mới rũ ra ở phía sau.

- Ha... ha... có anh trai cũng dễ ăn hiếp quá. Chỉ tiếc là...

Không kịp nói vì chiếc xe đã đưa hai anh em đến trước cổng bệnh viện mà họ đang muốn tới. Quang cho xe chạy vào bãi gửi rồi bảo em:

- Tới nơi rồi, làm ơn đừng có “đả thương” anh nghe chưa nhỏ.

Giả bộ ngây thơ như không hiểu, Ngọc Quý hỏi:

- Anh muốn em giúp đỡ điều chi?

Quang chỉ tay vào miệng em”

- Anh mong em ít nói dùm.

- Một yêu cầu nhỏ nhất. Đấu khẩu với anh này giờ em cũng mỗi miệng lắm rồi. – Cô bé so vai lại.

- Thế thì tốt. Để anh gửi xe xong rồi mình cùng vào trong đó.

Thời gian đứng chờ anh, Ngọc Quý đã tự lên kế hoạch để lát nữa có thể quây. Nhưng cô bé chẳng hành động được gì khi bước vào phòng bệnh, nhìn thấy em trai của bạn gái anh mình. Ôi..., sao lại là... Gương mặt của Ngọc Quý hết sức ngỡ ngàng khi nhận ra kẻ nằm trên giường bệnh với cái đầu bị thương quấn băng trắng xóa chính là... Tuấn, tên con trai từng bị Ngọc Quý đánh và cũng là người từng cứu nguy cho cô trên phố nào. Trong lúc Ngọc Quý còn đang đứng chôn chân tự hỏi không biết anh trai mình có dẫn đi lầm phòng hay không thì Quang đã bước lại giường bệnh lên tiếng:

- Vết thương của cậu có sao không?

Tên con trai nhìn anh em Ngọc Quý bằng tia mắt gợn lên chút ngạc nhiên pha lẫn sự đau đớn của vết thương mang lại. Tuy nhiên giọng nghe thật ấm:

- Anh Quang em không sao.

Quang khê khom người để quan sát vết thương, nét mặt hơi nhăn lại:

- Như thế này mà cậu biểu không sao hả. Xem ra cũng trầm trọng lắm đây.

Tên con trai khê liếc mắt về phía Ngọc Quý rồi gượng nói:

- Thì tai nạn ập đến bất ngờ tất nhiên phải đau thân xác. Chúng còn chưa đánh em què đã là điều may...

- Nhưng nguyên nhân chính là do đâu mà bọn con đồ lại nhằm vào cậu mà trả thù?

Câu hỏi của Quang làm tên con trai bối rối, có lẽ vì sự hiện diện của Ngọc Quý chẳng? Ngập ngừng một chút em trai của Huệ cũng phải nói:

- Chúng đánh em là do em nhúng tay vào can thiệp việc làm xấu của chúng.

Vì vẫn chưa hiểu chuyện nên Quang lại hỏi tiếp:

- Cậu có quen biết với chúng không?

- Ô, không ạ. Em chỉ vô tình cứu một bạn gái đang bị chúng hành hung, trấn lột trong lúc cùng các bạn đi học Anh vẫn buổi tối về.

- Từ bao giờ?

- Cách đây độ một tuần.

- Và chúng đã trả thù cậu đến nông nỗi này chẳng?

Tên con trai gượng cười, mắt vẫn hướng về Ngọc Quý như để thăm dò phản ứng.

- Như anh thấy.

Về mặt Quang hơi lo lắng:

- Liệu có bị chấn thương chỗ nào trầm trọng không?

Đến đây thì tên con trai khôn đáp, có lẽ là do không tiện. Lúc này Quang mới vụt quay nhìn em gái, sự nhớ là mình chưa giới thiệu nên nắm tay Ngọc Quý kéo vô đứng giữa phòng:

- Đây là nhỏ Ngọc Quý, cô công chúa của nhà anh. Còn đây là cậu Tuấn... em trai của Huệ đó.

Lời Quang vừa dứt thì Ngọc Quý đã buộc miệng:

- Không cần anh giới thiệu, em cũng biết người ta rồi.

Ngạc nhiên, Quang đưa mắt ngó Tuấn và cũng nghe cậu ta nói:

- Tưởng ai lạ, chứ em anh thì...

- Thì sao?

Vốn vẫn tính khí cũ, Ngọc Quý nóng nảy khiến Tuấn phải lúng túng hồi lâu mới nói được câu trả lời.

- Thì... mình đã... đụng... mặt nhau hai lần rồi.

Quang ngó hai đứa bật cười:

- Nói gì mà khó hiểu vậy hả cô “ám” cậu “chiêu”? Bộ cả hai đụng xe nhau tới mấy lần rồi hả?

Ngọc Quý muốn giải thích cho anh hiểu nhưng cảm giác ngượng nghịu về chuyện cũ đã làm cho cô bé phải lặng thinh đứng khoanh tay về một phí. Còn Tuấn, trước hiểu lầm của Quang cũng chưa biết tìm lời nào đính chính thì lại tiếp tục nghe:

- Hèn chi... cách đây ít lâu anh có thấy thằng Quyền nó ca cẩm xin tiền đi sửa xe. Nó biểu với anh rằng chính nhỏ làm hư.

- Mặc dù sự kiện chiếc xe bị hỏng của thằng em trai là có thật, nhưng Ngọc Quý cũng không chịu bị ghép tội mà bào chữa bằng cách chuyển lỗi cho kẻ khác:

- Chính hấn đấy! Anh bắt đền dùm em đi.

- Thế là sự hiểu lầm của Quang bỗng nhiên cần giải quyết. Cậu gương mặt trông thật ngộ.

- Ôi... ông trời. Sao lại đẩy con vào tình thế khó xử này?

May thay Huệ đến từ bao giờ, bước vào phòng với nụ cười khê đùa:

- Phen này để anh coi anh giải quyết thế nào đây. Cấm không được thiên vị bên nặng bên nhẹ đấy nhé!

Quang cũng đang làm bộ gãi đầu, bứt tóc ra dáng vẻ khổ sở:

- “Bao công” ơi! Ông sống lại cứu tui.

Trò hề của Quang làm tất cả phải phì cười. Riêng Tuấn, tuy không lộ ra ngoài nhưng trong lòng tên con trai này thật ảm ức. Tại sao cô bé ấy lại không chịu nhìn nhận sự thật chứ? Rõ ràng là mình lại cứu nó nên mới lãnh hậu quả đau đớn thế này. Thậ là...cái thứ vô ơn mà. Tuấn thở mạnh nhưng để trút đi sự bất mãn

xuất phát từ bên trong. Mặc dù vết thương nơi đầu đang làm cho cậu phải choáng váng, Tuấn vẫn cố gắng ngồi bật dậy nhìn chăm chăm vào Ngọc Quý nói thật cứng rắn khác với lần đầu họ gặp nhau:

- Hãy mang số cam kia về đi. Tôi không thích sự dối trá của kẻ khác.

Phải nói rằng quá bất ngờ ọi người trước tình huống này. Nhưng lúc này lại chẳng có ai giải thích vì Ngọc Quý sau ít giây đã bỏ ra ngoài, còn Tuấn thì ngồi xuống với bộ mặt thật cau có. Huệ chộp lấy tay em trai lắc:

- Sao kì vậy hả Tuấn?

Tên con trai ngoảnh đầu vô trong vách, môi mím chặt vẻ giận hờn...

9. Chương 9

Đuổi theo Ngọc Quý về đến nhà nhưng Quang lại không thấy bóng dáng nhỏ em đâu. Cậu hỏi Quân đang ngồi gần đây:

- Này, người có thấy con bé nghịch ngợm nhà mình đâu không?

Quân ngẩng lên, ánh mắt nghệ sĩ thật vô tư:

- Em cũng không để ý nữa. Hình như...

Nghे câu đáp bằng quơ của em trai, Quang buông mình xuống ghế thở dài:

- Thật là khổ với con bé Ngọc Quý này. Có nó ở đâu thì trước sau gì cũng bị hỏng chuyện cả.

Thấy anh trai than vãn, Quân lộ đôi chút ngạc nhiên:

- Sao? Bộ Ngọc Quý lại phá phách anh chuyện gì chẳng?

Quang uống một hớp trà nóng Quân vừa rót, giọng không kém phần bực tức:

- Lần này thì nó không phá, nhưng thái độ thì mất lịch sự chẳng ai bằng.

Quân cười xoa dịu anh:

- Nó còn con nít lắm, hơi đâu mà anh chấp nhất.

Quang vẫn chưa thể hạ cơn nóng.

- Mười sáu tuổi rồi còn bé bỏng lắm hả? Chỉ tại nhà người và ba má cứ luôn chịu đựng nó, riết sinh hư.

Tự nhiên bị anh trai đổ lỗi song Quân vẫn bình thản như bản tính vốn có:

- Sao anh lại nói thế! Chẳng qua Ngọc Quý chỉ nghịch ngợm chứ đâu có làm điều gì quá đáng đến nỗi anh phải khắt khe.

- Nhưng em có biết lúc nãy theo anh đến bệnh viện nó đã gây ra điều gì không?

Quân dí dỏm:

- Nó chọc ghẹo bác sĩ hả?

Quang thở phì một cái:

- Nếu chỉ có thế thì đã đơn giản, đằng này nó... nó...

- Nó gây nên chuyện nghiêm trọng rồi phải không?

Quang lắc đầu:

- Cũng không phải chuyện nghiêm trọng, mà là rắc rối, rắc rối to...

Cách diễn giải của Quang càng làm cho Quân chẳng hiểu được gì cứ ngây người ra:

- Anh làm ơn nói rõ hơn đi.

Quang bộc lộ một cách khó khăn:

- Là thế này... thế này...

Khi đã rõ câu chuyện gây khó xử cho anh trai, Quân buông cây đàn lên tiếng:

- Ngọc Quý làm vậy là không được. Dẫu cho cậu Tuấn có gây nên điều chi phật ý thì cũng chờ dịp khác hãy khai ra.

Quang lại uống tiếp một hớp trà vì cảm thấy cổ họng mình khô đắng:

- Con bé ấy nó làm cho anh khổ sở quá. Bây giờ biết nói làm sao với chị em chị Huệ đây.

Trong lúc Quân và Quang còn đang ngồi nghĩ ngợi ở dưới nhà thì trên sân thượng Ngọc Quý cũng thờ người ra với những suy tư dồn dập. Cô bé nhớ lại cái đầu quần băng trắng xóa và những vết thương bầm tím trên người Tuấn cùng câu nói: “Em bị chúng đánh trả thu là do cứu một bạn gái đang bị chúng trấn lột, hành hung... cách đây độ một tuần...”. Phải chăng đó chính là cái lần Tuấn cứu mình? Và bọn côn đánh hấn nên thương tích cũng là lũ mất dạy đã từng làm cho nhỏ một phen khiếp vía? Nếu tính thời gian thì quả đúng như dự đoán... Ôi, thế thì thái độ của Ngọc Quý vừa rồi thật đáng trách vô cùng. Người ta đã phải chịu đau đớn vì mình mà. Cớ sao lúc ấy mình lại không thốt nên lời nói nào nghe cho lọt vào tai. Thật là một con bé kiêu kỳ... Ngọc Quý tự trách mắng mình và nghĩ tới tình cảm anh trai. Chắc chắn anh Quang sẽ bị mắc vạ lây, bởi theo nhỏ biết được thì bạn gái của anh rất hay giận. Mà những cử chỉ, lời nói vừa rồi của Ngọc Quý lại chẳng ra gì. Ôi... biết phải làm gì để cứu vãn tình cảm cho anh Hai của mình đây? Mình đâu có ý định phá anh ấy mà không hiểu sao lại gây nên tình huống trở trên đến độ khó có thể bào chữa được. Bây giờ nghĩ lại Ngọc Quý ân hận. Cô bé cảm giác mình không còn mặt mũi nào để nhìn anh. Đó là chưa nói đến chuyện nếu như Quang biết được Tuấn đã từng cứu Ngọc Quý, song lại bị phủ nhận. Không biết điều gì sẽ xảy ra cho cô bé khi Ngọc Quý chẳng có sức chịu đựng bất kì một khung hình phạt nào? Nhất là sự lạnh lùng... Chỉ nghĩ tới đó Ngọc Quý đã cảm thấy sợ hãi vô cùng. Ôi, ...thà bị đánh đòn còn hơn là phải sống và bị cô lập về tình thương. Cô bé biết chắc là mình sẽ không chịu nổi sự thiếu vắng quan tâm của người khác. Thế thì phải làm sao để được tha thứ? Tìm đến bệnh viện để xin lỗi tên con trai đó... Ồ, không... không đời nào Ngọc Quý chịu hạ mình trước mặt hắn. Có thể gặp bạn gái anh Quang nhờ nói giúp. Nhưng họ là người cùng trong một gia đình, lòng tốt không bị xem kẻ đâu. Chỉ có thể...phải can đảm đối diện với anh Quang rồi dẹp bỏ tự ái dĩ dỏm của mình tường thuật lại toàn bộ sự việc. Chắc anh Hai sẽ không nỡ dùng biện pháp cứng rắn áp dụng với đứa em gái độc nhất vô nhị này.

Dòng suy nghĩ của Ngọc Quý đã thôi thúc cô bé mau phục thiện quay trở lại xuống dưới nhà. Nhưng vừa đứng mặt Quang, Ngọc Quý đã thấy ngay tảng băng trong mắt anh:

- Đã tới nhà rồi đó à?

Ngọc Quý cố trấn an lòng can đảm để bước tới:

- Anh Hai à...

Nhưng Quang đã ngoảnh mặt quay đi:

- Không dám nhận chức ấy đâu. Từ nay đừng gọi thằng này là anh nữa.

Nói xong Quang đứng lên bỏ về phòng với bộ mặt khó coi vì chưa nguôi cơn giận. Còn Ngọc Quý ở lại nơi phòng khách ôm nỗi mong muốn được giải bày và ngã nhào vào lòng Quân khóc nức nở lên:

- Anh Ba ơi! Anh Hai ghét em rồi...hu...hu

Tiếng nức nở của đứa em làm người có tâm hồn nghệ sĩ như Quân không thể dừng được dù cậu xét thấy Ngọc Quý có lỗi rất nhiều. Nhưng không thể để nó bị xoay tròn trong sự sai phạm khi nó đã chột nhận thức ra điều cần phải sửa. Quân cố làm tròn trách nhiệm một người anh, dùng tay vỗ nhẹ lên đầu em:

- Khóc không phải là biện pháp phục thiện đâu. Nếu em đã biết mình sai thì hãy đi mà nhận lỗi.

Ngọc Quý nấc lên:

- Nhưng anh Hai đâu có muốn nhìn mặt em.

Giọng Quân thật ôn tồn:

- Bởi tại em đã làm cho anh Hai phải bể mặt nhiều lần. Nếu là anh, anh cũng giận như thế.

Ngọc Quý tự khai lỗi mà không cần Quân hỏi:

- Em đâu biết em trai chị Huệ là kẻ đã cứu em bữa hôm nào trên đường phố chứ.

- Thật vậy ư? Anh nhớ em có kể cho anh nghe về sự kiện này.

- Và hành động dũng cảm ấy đã bắt hấn trả giá là phải vào bệnh viện như anh đã biết.

- Thì ra là tại em mà Tuấn gặp vạ lây.

Ngọc Quý đưa tay quệt nước mắt miệng không ngừng kể:

- Anh Ba ơi... Tuấn cũng chính là kẻ bị em đánh ột thoi vào mặt mà em đã từng nói với anh đó.

Nghe qua Quân phải kêu trời:

- Trời. Đúng là sự kiện hi hữu mà anh chứng kiến lần đầu. Thật tội nghiệp cho tên Tuấn này quá.

Ngọc Quý tỏ ra hối lỗi:

- Bây giờ anh biểu em phải làm gì?

Quân gõ ngón tay lên trán vài cái rồi tuyên bố:

- Quân tử dám làm thì dám chịu.

- Nhưng em là phái “yếu” chứ đâu phải “quân tử”?

Ngọc Quý vừa cãi xong liền bị anh tát nhẹ lên má, mắng:

- Con trai hay con gái không cần thiết. Cứ là người có lỗi thì phải biết sửa chữa sai lầm. Em đừng đòi hỏi sự ngoại lệ.

Biết mình không còn được các anh bên vực như lúc trước. Ngọc Quý thấy tủi thân. Cô bé lại để bờ mi chưa ráo nước của mình trào lệ ra:

- Anh Ba... anh có thể giúp em được không?

Quân nhìn chăm chăm vào gương mặt em gái, nói giọng chế giễu:

- Nhờ anh đi xin lỗi dùm em hả?

- Không đúng. – Ngọc Quý bối rối đáp.

- Vậy chẳng lẽ rủ anh đi đánh người ta một lần nữa sao?

- Anh lại chế giễu em.

- Anh chỉ mong em sáng suốt nhìn thấy những hành động sai trái thôi Ngọc Quý. Lẽ ra lúc này ở bệnh viện em phải cảm ơn Tuấn thay vì gây sự. Bây giờ thì biết bao nhiêu người liên lụy vì em.

Lại bị mắng, nhưng lần này lời lẽ Quân êm dịu, nhẹ nhàng hơn chứ không gay gắt như hồi nãy:

- Ngọc Quý hãy lên phòng anh Quang nhận lỗi mình trước đi.

Ngọc Quý đứng tần ngần:

- Em... em sợ... bị ảnh... mắng.

Quân không đùa mà nghiêm mặt:

- Dẫu có đánh đòn cũng phải chịu.

Ngọc Quý cố nín kén:

- Anh dẫn em đi nghen.

- Để chi vậy? Anh đâu phải là người làm lỗi.

Giọng Ngọc Quý bứt rứt:

- Em biết lỗi rồi mà...Em muốn có anh bên cạnh chỉ là để đỡ cho em nếu như anh Ha lại nổi giận.

Quân véo mũi em gái:

- Con nhỏ này khôn đáo để. Dẫu ở trong tình huống nào cũng nắm phần chắc ình.

- Bờ môi Ngọc Quý nở nụ cười dù cái miệng vẫn còn đang méo xệch. Cô bé kéo anh đi trong tâm trạng nặng trĩu nỗi lo âu về những việc mình đã làm.

10. Chương 10: Chương 10 (end)

Đưa tay gõ lên cửa rồi chờ đợi, Ngọc Quý thót người khi nghe tiếng nói từ bên trong vọng ra:

- Đứa nào vậy?

Không dám trả lời ngay mà cô bé vội đưa mắt hội ý với anh Quân để nhận được sự khích lệ rồi mới nói:

- Em... là Ngọc Quý.

Giọng của Quang thoát ra nghe âm điệu còn nóng nảy vô cùng:

- Tới đây làm gì? Làm phiền tui vừa thôi.

Lòng can đảm của Ngọc Quý mềm nhũn tới độ đôi chân nhỏ cũng muốn quy xuống. Không hiểu sao Ngọc Quý thấy sợ anh trai, nhất là phải đối mặt lúc này. Cô bé thụt lùi lại nói với Quân:

- Thôi hay để lúc khác đi anh Ba, anh Hai chưa nguôi giận.

Nhưng Quân đã đẩy lưng em, buộc phải tiến:

- Em nhắm chịu đựng được sự nặng nề này trong bao lâu?

Ngọc Quý thút thít:

- Em... không biết.

- Nếu em không dũng cảm lên thì anh chẳng can thiệp đâu.

Bị trong thế “tiến thoái lưỡng nan” Ngọc Quý đành để cho anh trai quyết định xử trí mọi vấn đề. Cô bé di động đôi chân lên phía trước, đưa tay gõ cửa phòng thêm lần nữa. Tiếng “cộc... cộc...” chưa kịp dứt thì Ngọc Quý đã nghe anh Quang mắng tới tấp:

- Làm ơn để cho tôi yên một chút. Bộ trong nhà này không còn ai khác để chọc ghẹo nữa sao?

Như khi trước Ngọc Quý sẽ đối đáp lại ngay, nhưng lúc này thì bao nhiêu sự tinh nghịch hình như đã biến mất không còn tồn tại nơi cô bé. Ngọc Quý mếu máo nói:

- Anh Hai... em vào có được không?

Một sự yên lặng rất nặng nề kéo dài tưởng chừng như không biết đến bao lâu nếu như Quân để Ngọc Quý cứ đứng mãi. Cậu hồi thúc liên tục:

- “Miệng nói, chân chạy”... đẩy mạnh cửa mà vào. Anh Hai đâu có giỏi võ bằng em, lỡ bị “sút” trúng anh ở ngoài này sẽ bay lên chup lại.

Ngọc Quý thụt nhẹ vào bụng Quân một cái rồi hăng hái làm theo. Tưởng Quang cài cửa bên trong nên cô bé dùng sức mình đẩy thật mạnh, nào ngờ cánh cửa bật mở dễ dàng kéo theo Ngọc Quý mất đà té chúi nhủi nằm một đống giữa phòng. Không có ai đỡ cô bé ngoài việc tự một mình phải lóc ngóc bò dậy, dù hai ông anh trai đang có mặt chứng kiến. Chẳng dám khóc, Ngọc Quý giương đôi mắt đỏ hoe lên nhìn Quang bắt gặp một chút sự thương hại của anh. Tuy nhiên, nét mặt anh rất nghiêm:

- Lúc này mà vẫn còn thích quậy phá nữa sao?

Ngọc Quý khẽ cúi mặt lí nhí:

- Em đâu dám...

Quang chưa thềm ban cho em gái sự tha thứ nên hất mặt:

- Sao ngoan ngoãn đột xuất vậy?

- Bởi vì em... em đã biết lỗi của mình.

- Liệu ông trời có sắp sập không đây? “Yêu tinh” mà thành “Phật” coi bộ cũng khó lắm.

Trong lúc Ngọc Quý bối rối vì ghen hòng thì Quân mới ra tay đỡ đòn:

- Anh Hai bỏ qua cho công chúa nhà mình lần này đi mà. Tin chắc nhỏ sẽ không bao giờ tái phạm.

Quang lia mắt nhìn Quân như thăm mắng: “Can chi đến nhà người...” thì nhận được tín hiệu xin tha thứ của thằng em. Cậu thay đổi thái độ và giọng nói bớt căng hơn:

- Liệu nhà người có dám đem đầu ra bảo đảm cho con nhỏ ấy không?

Quân làm bộ run:

- Chà, cũng thấy ớn lắm đây. Không biết cô em gái tui có biết thương tui không nữa?

Không nghĩ là anh đang đùa, Ngọc Quý vội lên tiếng:

- Em thương anh Ba lắm! Anh Ba bảo lãnh cho em đi!

Quân đưa tay sờ chiếc cổ của mình:

- Em phải hứa là không để cho đầu anh bị rụng... thì anh mới dám... Bởi lúc này luật pháp rất nghiêm minh.

Chẳng cần công nghĩ ngợi lâu, Ngọc Quý ôm chân Quân lay lia lịa:

- Em hứa mà anh Ba!

Lúc này cơn giận của Quang cũng hạ xuống được đôi phần nên cậu liếc mắt về Ngọc Quý buông lời trách:

- Anh không ghét em như em nghĩ, mà phải nói là anh giận em thì đúng hơn. Ngọc Quý à... sao em lại có thể...

Ngỡ là anh trai chỉ nhắc đến chuyện mình đã làm mất mặt trong lần thăm viếng nên cô bé cười xí xóa:

- Em sẽ không truy cứu hấn phải bồi thường gì hết. Em sẽ xin lỗi chị Huệ...

Nhưng nét mặt Quang không vui mà vẫn tỏ vẻ nghiêm trọng:

- Việc ấy tính sau. Bây giờ anh chỉ muốn nghe em kể những gì mà em đang muốn giấu.

Nỗi lo trong lòng Ngọc Quý phình to theo cái nhìn chờ đợi của anh trai. Nhỏ ngó sang Quân rồi nói bằng giọng muốn khóc:

- Em không có đủ can đảm để thuật lại nhiều lần. Anh Ba giúp em đi.

Được sự động viên của cả hai anh trai, Ngọc Quý phải tự mình tìm đến bệnh viện để xin lỗi Tuấn. Cô bé biết đây là một điều rất khó...nhưng muốn nhận được sự tha thứ, Ngọc Quý buộc phải chấp hành mệnh lệnh thôi.

Sáng nay, sau bữa điểm tâm chung, ai vào công việc nấy Ngọc Quý mới bắt đầu chuẩn bị. Cô bé chọn một chiếc áo đầm màu trắng có nhiều ren thật xinh xắn khác với cá tính thích mặc đồ bụi thường ngày. Chưa vừa lòng, Ngọc Quý còn rón rén sang phòng mẹ lấy bộ đồ nghề trang điểm tự làm đẹp ình, nhưng vì không khéo tay cô bé đã biến khuôn mặt thành “dị dạng”. Thằng Quyền từ đâu lò dò tới nhìn Ngọc Quý trừng trừng rồi la hoảng:

- Á...ăn trộm vô nhà mình...

Thất kinh Ngọc Quý vội kêu lớn:

- Ta đây chứ ăn trộm hồi nào. Bộ mặt nhà người bị quáng gà hay sao?

Nghe tiếng la của chị gái, thằng Quyền lơ mắt ngó hồi lâu. Nó hở miệng ra chửi:

- “Bà” làm cái quái gì mà bữa nay giống đồng bóng quá vậy. Lại soi kiếng mặt mình xem có giống ma nào không?

Bị em chê, Ngọc Quý lướt nhẹ mắt qua kiếng kiểm tra lại:

- Ta trang điểm thế này mà mi cho là xấu hả?

Thằng Quyền trề môi ra:

- Không xấu thì đẹp với ai? Coi chừng ra đường bị công an thổi vì tội phản văn hóa đó!

Ngọc Quý làm mặt dữ:

- Hừ. Cái miệng của nhà người giống như mấy đứa bán trà đá rao hàng ở bến xe quá. Xấu đẹp mặc kệ ta, không cần người phải chú ý quan tâm.

- Nhưng “bà” là chị của tui.

- Thì có nhằm nhò gì.

- Sao lại không? Ông bà nói: “Xấu thiếp hổ chàng”...bộ chị không nhớ câu này hả?

Ngọc Quý cười chế nhạo:

- Thằng này thiệt là vô duyên hết sức. Đó là người ta ví vợ với chồng, còn người là em tra của ta mà cũng áp dụng à? Đồ ngốc nghếch mà bày đặt. Đã dốt chữ còn hay sai chữ, xí!

Thằng Quyền vươn cổ cãi lại như thể nó đang bị ức vậy:

- Có chị ngốc mới đem bộ mặt ấy đến thăm kẻ khác. Tui sợ chị bị xì chó cắn thôi.

Thêm một lần nữa nghe thằng em trù ẻo Ngọc Quý rất bực mình nhưng vì không có thời gian để đấu khẩu với nó nữa, cô bé còn việc phải hoàn thành. Ồ, mà thằng Quyền mới nói gì nhỉ? Sao nó lại biết mình sắp sửa đi thăm...? Cái thằng chúa đoán mò thật dễ ghét. Không thèm phân tích lời khuyên đầy ý nghĩa của thằng em, Ngọc Quý để nguyên xi bộ mặt trang điểm rất kì cục của mình đi ra phố. Cô bé trực chỉ đến bệnh viện mà hôm trước đã từng tới sau khi bắt chước lời bày vẽ của Quang tấp ngay vào tiệm bán hoa mua một bó toàn những cánh hoa hồng nhung tuyệt đẹp.

Lần này thì cơn bồn loạn của Ngọc Quý nổi lên chứ không phải là hồi hộp vì cô bé chỉ đi một mình. Chắc chắn là phải trần mặt ra chịu trận cho hấn mắng rồi... Mà cũng đáng tội, đâu có oan gì mà kêu chửi. Ôm bó hoa, bước từng bước rất ngắn để lâu đến cái đích mà Ngọc Quý cần tìm đến. Nhưng rồi khoảng cách trăm mét kia không thể kéo dài mãi, nó bắt cô bé phải đối diện cánh cửa phòng đang khép hờ. Chỉ đưa tay đẩy nhẹ một cái thôi là Ngọc Quý có thể đụng mặt tên con trai ấy rồi. Nhưng sự chần chờ khiến cô bé đứng mỗi chân và bó hoa là của nợ. Ngọc Quý phải nhiều lần trấn an mình phải can đảm lên, song trai tim trong ngực lại cứ nhảy loạn xạ không biết do sợ hãi hay biến cố tâm lý nào?

Chợt cánh cửa phòng mở bật ra giữa lúc Ngọc Quý đang lăm nhăm tìm lời nói mở đầu khiến cô bé hốt hoảng mở to đôi mắt thẳng thốt, đứng chôn chân tại chỗ như pho tượng. Còn kẻ bên trong thì cũng giống như Ngọc Quý vậy, chỉ khác một điều là sau ít phút ngỡ ngàng hắn đã chống nạnh quay phắt bỏ vào trong. Đứng chờ không thấy được gọi vô, Ngọc Quý bối rối bắt mình phải tự bước. Cô bé như bị tạt nước lạnh đến ru người.

- Xin lỗi... cô đi lầm phòng rồi.

Ngọc Quý thấy da mặt mình như dày lên sau những giây phút chịu đựng.

- Tui... tui nghĩ... mình không lầm.

Đột nhiên tên con trai quay phắt lại, bộ mặt vẫn còn sừng húp và bầm tím. Giọng nói hơi nhỏ nhưng thật gay gắt.

- Nếu không làm thì đến đây làm gì?

Ngọc Quý cố nhớ những gì đã sắp sẵn trong đầu. Cô bé đưa bó hoa lên trước:

- Tui đem nó đến tặng Tuấn.

Thái độ tên con trai chẳng chút mảy may xúc động, còn tăng lời:

- Tính bồi thường nỗi đau thân xác của tui như lần trước nữa chứ gì? Nói cho biết, cục kẹo hồi đó tui lỡ ăn rồi nhưng bó hoa này thì tui không thèm nhận.

Không chủ định vậy mà Ngọc Quý lại buộc miệng:

- Tại sao vậy?

- Chẳng lẽ lại muốn tui phải giải thích rõ ràng, mạch lạc ra đây à?

Cô bé cố tìm cách tỏ vẻ:

- Bộ Tuấn giận tui nhiều lắm hả?

- Không dám, tui đâu dại gì mà giận người đứng.

- Không giận thì tại sao Tuấn lại quay mặt đi chỗ khác?

- Chứ nhìn người ta để bị đâm nữa ư? Tui sợ con gái thời nay lắm. Dường như ai cũng có võ nghệ đầy mình.

Chẳng biết tên con trai có ý mỉa mai hay không, nhưng trong thâm tâm Ngọc Quý thì thấy hổ thẹn đến tột độ. Bởi lẽ cô bé đã từng dùng những đường quyền yếu kém của mình đi hành hung kẻ khác mà không tự bảo vệ được bản thân khi gặp lúc nguy nan. Đã vậy lại chẳng thèm biết ơn kẻ đã cứu mình, còn lật lọng nói năng hồ đồ nữa.

Biết lỗi mình không ít, Ngọc Quý chẳng dám đính chính một điều gì. Cô bé nấn nỉ tên con trai:

- Tuấn bỏ qua những hành động không phải của tui đi. Nếu cần thiết thì cho tui xin lỗi.

Bờ môi Tuấn thoáng nở nụ cười nhưng cổ tình làm nghiêm:

- Lỗi của cô bé nhiều lắm, biết bỏ qua vụ gì chứ?

Tự nhiên Ngọc Quý thân mật kéo tay Tuấn đưa bó hoa đang cầm vào:

- Nếu khoan dung độ lượng thì quên hết luôn.

- Ý...đâu có được. Như thế thì thiệt thòi cho tui lắm. Một cú đâm, một trận đòn đau, và một lần bể mặt...chỉ đổi được bằng một lời xin lỗi suông thì sao công bằng chứ?

Nói rồi Tuấn buông cây nạng ngồi xuống chiếc giường bệnh dùng tay chỉ vòng quanh thân thể:

- Xem tui nè, còn chỗ nào không bị thương tích chứ?

Ngọc Quý dán mắt vào một vết thương có vẻ trầm trọng hơn:

- Sao bọn côn đồ ấy biết tới hôm đó Tuấn làm anh hùng mà đánh trả thù vậy?

Tuấn đáp vừa đủ nghe:

- Thì có lạ gì nhau đâu. Toàn mấy đứa học sinh cá biệt ưa quậy phá mà tui có nhiệm vụ phải nhắc nhở trong lớp.

- Hôm Tuấn cứu tui. Tuấn có nhớ tới chuyện từng bị tui ăn hiếp không?

- Làm sao tui quên được. Đó là ấn tượng đầu tiên mà tui gặp khi dám buông lời chọc ghẹo con gái.

- Chắc Tuấn cho rằng tui dữ lắm?

- Đại loại là như thế! Bởi vì tui chưa thấy con gái nào mà dám đánh con trai.

Vẻ mặt Ngọc Quý vừa thẹn, vừa què. Cô bé tự nhủ phải sửa đổi để không sai phạm như thế nữa. May mà Tuấn đã chịu cười với mình, nếu không... chắc Ngọc Quý đến phải bỏ cuộc trong việc tự mình đi hòa giải.

Bây giờ đến lượt Tuấn quan sát sự khác lạ ở Ngọc Quý:

- Sao bữa nay có vẻ hiền lành vậy?
- Thì người ta đã bắt đầu yếu điệu thực nữ rồi mà.
- Thế trước kia cô bé...

Ngọc Quý vội chận lời:

- Tui không chịu làm nhỏ đâu nghe.
- Vậy gọi bằng gì đây?
- Tên cúng cơm của tui là Ngọc Quý.

Tuấn lặp lại bằng âm thanh trều mến:

- Ngọc Quý à... cái tên nghe vừa sang, vừa mạnh mẽ.

Ngọc Quý liền đề nghị:

- Thế thì đừng xưng tui với Ngọc Quý nữa ha.

Tuấn chấp nhận vui vẻ:

- Tuấn cũng vậy. Tuấn chỉ yêu cầu một điều là Ngọc Quý đừng có chẳng như trước nữa. Lẽn cú đấm đầu tiên là Tuấn thấy tội rồi.

Cả hai cùng cất tiếng cười lanh lảnh. Ngọc Quý không ngờ mình được Tuấn bỏ qua những lỗi lầm mà tưởng chừng khó có thể hàn gắn lại dễ dàng đến như vậy. Tuy nhiên, thời gian thông cảm chỉ tới đấy, vì phòng bệnh đã xuất hiện thêm hai người, Quang và Huệ vừa thò đầu vô nói:

- Cô... cậu... đã quen với nhau rồi hả?

Ngọc Quý không dám lên tiếng mà nhường lời cho Tuấn. Nhỏ nghe tên con trai láu táu kể về mối quan hệ của hai đứa:

- Em và Ngọc Quý không những quen biết nhau mà còn có nhiều kỉ niệm nữa.

Quang trở ngón tay vào em gái:

- Con bé này ghê nhỉ. Dám qua mặt mấy ông anh cái vèo.

Rồi cậu trở mắt nhìn vào bó bông hồng đủ thứ màu lẫn lộn, hỏi em gái:

- Của em mang tới hả?

Ngọc Quý nheo mắt gật đầu nhận:

- Vâng, anh thấy có đẹp không?
- Nhưng sao lại chọn loại hoa hồng?
- Thì em thấy nó đẹp hơn tất cả loại hoa khác.

Quang tỏ ra ái ngại khi thấy em gái không hiểu, cậu kéo Ngọc Quý lại nói:

- Con bé này ngốc lắm! Em phải biết rằng bông hồng chỉ nên dùng để tặng cho người yêu thôi.

Hiểu rõ vấn đề, Ngọc Quý như té ngựa, cô bé vội lấy lại bó hoa chạy bay ra khỏi phòng sau khi để lại một câu nói thật ngộ nghĩnh:

- Để em đổi lại. Đừng có ai cười đó.

Từ phía sau, Quang và Huệ nhìn nhau rồi nhoẻn miệng cười. Họ cảm thấy lòng mình thật nhẹ nhõm khi hai đứa em đã giải hòa, không gây khó xử cho đôi bên nữa. Màu áo trắng của Ngọc Quý vừa nhí nhảnh, vừa hồn nhiên ẩn hiện ở hành lang bệnh viện, Tuấn lần bước để trông theo rồi khe khẽ lắc đầu:

- Con gái thời nay thật kỳ lạ!

Kết Thúc (END)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/con-gai-thoi-nay>